

BARANYI & BERGE INTERNATIONAL CONSULTING LTD
Private Mail Bag # 50
Nuku'alofa
Tonga

Phone : +676 86 24 134
Fax : +1 877 8050 913
E-mail : herman.berge@bbi-consultants.com

Namdal tingrett
Postboks 25
7801 Namsos

Nuku'alofa, 29. juli 2015

Att : Rette vedkommende
Ad : Tyvfiske – Karle Einarsen
Saks nr : 14-153381MED-NAMD
Deres Referanse :
Vår Referanse :
Oversendelse : E-post
Deres faks nr : +47 74 22 62 01
Deres e-post adr. : namdal.tingrett@domstol.no
Antall sider : 6
Vedlegg : 11 (38 sider)
Kopi : Domstoladministrasjonen; Politidirektoratet

Jeg viser til tingrettens brev av 7. juli 2015, samt til politijurist Amund Sands brev av 17. april 2015 og har følgende bemerkninger til dette.

1. AMUND SANDS BREV AV 17. APRIL 2015

I dette skriv forsøker Sand å flytte fokus bort fra den sviktende saksbehandling, og over på to problemstillinger *han* mener er av særlig viktighet: **a)** Min kompetanse til å representere brødrene Lundquist, og **b)** Gyldigheten av brødrene Lundquists begjæring om ny behandling. Punktene blir gjennomgått like nedenfor.

Ad a – Lundquists rett til å engasjere prosessfullmektig

Sand legger til grunn at jeg ikke har "kompetanse" til å representere brødrene Lundquist. Dette er ikke noe nytt, og Sand feiler igjen i å begrunne sitt syn, herunder å redegjøre for hva han nå måtte mene med "kompetanse" i dette bildet. I og med at Sand ikke har begrunnet sin anførsel lar vi det være opp til tingretten å avgjøre hvorvidt det er et minimumsvilkår at en part som er representert ved prosessfullmektig selv må signere begjæring om ny behandling.

Jeg legger til her at tingretten, i sitt brev av 7. juli 2015, mener det er uklart hvorvidt jeg kan opptre som Lundquists forsvarer. Dette spørsmålet har tingretten vært oppfordret til å ta stilling til i tid før retten avholdt hovedforhandlingen, jf mitt brev til retten av 15. desember 2014. I samme brev ble det protestert mot tingrettens uhjemlede oppnevning av to proformaforvarere som åpenbart var plassert inn i retten for å strø sand på prosessen og løpe Sands ærender, se brevets pkt. 2. Som kjent dekket retten over dette skrivet, og jeg finner det følgelig påfallende at retten først nå reiser spørsmål om jeg kan representere Lundquist.

Det er verdt å merke seg at Sand synes å hevde at min begjæring – på Lundquists vegne – ville ha kunnet blitt akseptert av han, dersom også jeg var blitt domfelt, se tredje avsnitt i Sands brev av 17. april 2015. Sands fremstilling fremstår som fullstendig absurd.

Mht spørsmålet om hvorvidt jeg har anledning til å representere brødrene Lundquist, viser jeg til vårt brev til Politidirektoratet (sendt i kopi til Nord-Trøndelag politidistrikt) av 15. august 2014. Brevet er vedlagt her som **Bilag nr. 1**. Som det fremgår av brevet har politidistriktet – nå med Sand som fanebærer – over en årrekke forpurret etterforskning av straffbare forhold og også søkt å forhindre at Lundquist skulle få den juridiske bistand de søker.

Politijurist Sand mener fremdeles at Lundquist ikke selv har noen rett til å fritt engasjere den jurist de mener kan dekke deres behov. Valget synes å være i Sands hender. Her er det nødvendig å gjenta hva som tidligere er redegjort omkring dette temaet:

Målet med prosesslovgivningens bestemmelser om hvem som kan tillates å representere en part, er ikke å hindre at andre enn advokater skal kunne representere disse, men derimot å på best mulig vis sikre at den som er involvert i en rettsprosess – og som ønsker å overlate sin representasjon til andre – får tilfredsstillende rettslig/juridisk bistand. Den som er nærmest til å vurdere kvaliteten av bistanden er parten selv, og dernest domstolen. Motparten, her; påtalemyndigheten, har – bortsett fra i helt bestemte saker, jf strpl § 98 – ingen stemme i dette spørsmålet.

Forsvarervalget er – som indikert ovenfor – fritt, jf strpl § 94. Foruten saker som går for Høyesterett kan retten oppnevne enhver skikket person, jf strpl § 95, annet ledd. For øvrig vil den som leser straffeprosessloven se at lovgiver skiller mellom forsvarer og advokat. Det er bare i helt spesielle saker at loven setter som vilkår at kun advokater kan oppnevnes som forsvarer, jf strpl § 95, første ledd, og § 100a. Det følger av dette at politidistriktet ikke har hjemmel til å nekte å forholde seg til meg...¹

Nærmere om prosessfullmektigspørsmålet og sakens bakgrunn

I et forsøk på å vise retten at politiets/påtalemyndighetens forfølgelse av brødrene Lundquist ikke er lovlig begrunnet, skal jeg redegjøre kort for hvordan politiet, deriblant Jørgen Aunet og Amund Sand, har nektet å forholde seg til saken og våre henvendelser, og hvordan dette nå har endt opp med et for politiet uløselig problem.²

I brev av 9. juni 2011, vedlagt her som **Bilag nr. 2**,³ ble anmeldelse mot Karle Einarsen utvidet til å gjelde Knut Berger m.fl. Da vi ikke hørte noe fra politiet, ba vi om å få oversendt en bekreftelse på anmeldt forhold. I stedet oversendte politiet en henleggelsesbeslutning. Anmeldelsen – som gjelder samme forhold som brødrene Lundquist nå er "dømt" for – ble *henlagt etter bevisets stilling*, hvilket i seg selv er en bekreftelse på at politiets tiltalebeslutning mot Lundquist er fullstendig grunnløs og dermed fabrikkert. Med andre ord bekrefter tiltalebeslutningen – sett i lys av faktum – at utenforliggende interesser har instruert politiet til å utøve rettsovergrep mot brødrene

¹ Brev av 15. august 2014 til Nord-Trøndelag politidistrikt, se bilag nr. 1.

² Se pkt. 2 nedenfor.

³ Av plasshensyn er bilagene ikke lagt ved. Jeg forutsetter likevel at påtalemyndigheten har oversendt anmeldelsen til tingretten sammen med tiltalen og resten av dokumentene i saken. I motsatt fall står vi overfor en ny bekreftelse på at påtalemyndigheten skjuler faktum i et forsøk på å dekke over Karle Einarsens straffbare handlinger og samtidig få en domfellelse mot fornærmede.

Lundquist. Skulle det overhodet være noe hold/troverdighet i tiltalen, måtte politiet i det minste ha henlagt anmeldelsen som *intet straffbart forhold*. Å henlegge på bevisets stilling bekrefter at politiet har vært på det rene med at det eksisterer tvistigheter omkring et sivilrettslig forhold, og at politiet følgelig var klar over at dette forholdet ikke kunne straffeforfølges.

Anmeldelsen mot Berger m.fl. var ikke omfattet av henleggelsen og er følgelig fremdeles dekket over av politiet. Dette førte til at vi begjærte innsyn i dokumentlisten i den henlagte sak. I brev av 22. september 2011 nektet Aunet innsyn, idet han mente; **1)** at vi ikke hadde noen saklig grunn for innsynsbegjæringen; **2)** at jeg ikke var advokat; samt **3)** at vi ikke hadde informert Aunet om bakgrunnen for min representasjon for Lundquist. Sistnevnte spørsmål føyer seg inn i rekken av absurde handlinger fra politidistriktets side (i hovedsak signert Sand og Aunet).

I brev av 26. september 2011 til politidistriktet oversendte vi fullmakt, samtidig som vi reiste innsigelse mot at politiet hadde dekket over Lundquists anmeldelse mot Einarsen, og i stedet hadde iverksatt etterforskning av Einarsens anmeldelse mot Lundquist. Brevet er vedlagt her som **Bilag nr. 3**. I denne relasjon utba vi oss politiets redegjørelse for hvorfor Einarsens anmeldelse hadde fått et tidligere anmeldelsesnummer enn Lundquists, dette spesielt med tanke på at Lundquists anmeldelse ble sendt inn én uke før Einarsen *ringte* inn sin anmeldelse. Politiet nektet å besvare henvendelsen. I stedet utarbeidet Aunet i all hemmelighet og i straffbar hensikt en siktelse mot Lundquist. Siktelsen er datert 16. oktober 2011, og er vedlagt her som **Bilag nr. 4**.

Siktelsen mot Lundquist – som senere er frafalt – bærer sterkt preg av Aunets manglende evner til å beherske seg og forholde seg saklig. I så måte fremgår det av siktelsen at Aunet har brukt mer tid på Internett for å google mitt navn, enn hva han har brukt på å etterforske det anmeldte forhold. Han har faktisk ikke vist noen interesse i å få avklart hvem som har fiskerett i området. På Internett fant Aunet ut at jeg neppe har fullført et jusstudium. I og med at dette absurde "etterforskningsarbeidet" er blitt tatt inn i siktelsens post a, må vi kunne gå ut ifra at Aunet virkelig har ment at disse "funn" skal danne grunnlag for siktelsen og den senere begjæring om ransaking hos Lundquist. Her ser vi tydelige spor av hvordan Aunet sliter med å skille mellom påtaleoppgaven, og hans personlige problemer. For øvrig har politiet, verken før eller etter denne siktelsen, forsøkt å få avklart de sivilrettslige forhold som står som hinder for en straffesak.

Aunets metoder har intet i politiet å gjøre. Tvert imot fremstår hans handlinger som tilstrekkelig dokumentasjon til å få vedkommende dømt, og også fradømt sin stilling. Uansett. Som retten vil se har Aunet – i siktelsen – redegjort for at det var tvist om fiskeretten. I stedet for å søke å få avklart denne sivilrettslige tvist, for derved å kunne ta stilling til de relevante strafferettslige spørsmål, har Aunet ukritisk lagt til grunn Knut Bergers forklaring, og dermed fullstendig ignorert de faktiske forhold i saken. Vi kan her legge til at vi overfor politiet har dokumentert at Bergers forklaring er falsk, hvilket han da også er anmeldt for, jf anmeldelse av 9. juni 2011. Dette var tingretten kjent med da de felte dom i herværende sak. Tingretten har følgelig gjort seg skyldig i å legge til grunn en falsk forklaring, mot bedre vitende.

Etter at siktelsen var på plass, organiserte Aunet en ulovlig ransaking, hvor han korrumperte den lokale tingretten til å avgi en ransakingsbeslutning som han kunne benytte for å få ut beslaglagte garn han ellers ikke hadde lovlig adgang til å få ut. Ransakingen ble forsøkt gjennomført 1. november 2011, men politiet måtte reise hjem med uforrettet sak, hvilket synes å være årsaken til at Aunet i ren frustrasjon/sinne satte seg ned dagen etter og utarbeidet et nytt usaklig brev til meg hvor det enda tydeligere fremgår at han ikke drev politietterforskning, men snarere en privatinitiert forfølgelse, hvilket objektivt sett oppfattes som personforfølgelse og sjikanering. Brevet, som er

vedlagt her som **Bilag nr. 5**, er en solid bekreftelse på at de involverte "etterforskerne" i politidistriktet er uskikket som etterforskere, både generelt så vel som i saken spesielt.

Mht dette brevet - som altså inngår som dokumentasjon i hele sakskomplekset - bør retten merke seg at Aunet forholder seg til brødrene Lundquist som *siktet*, og ikke som borger, rettighetshaver eller anmelder. Dette bekrefter at politidistriktet fra første dag har hatt en egen agenda, og at denne er blitt forfulgt i skyggen av loven. Selv om Sand og Aunet har blitt gitt anledning til å kjøre sitt eget løp i denne saken, har ikke *politidistriktet* hjemmel til å la være å forholde seg til meg som Lundquists representant. En slik unnvikelse må anses som grovt uforstandig, jf strl § 325, første ledd, nr. 1. At dette likevel er blitt gjort, bekrefter at politidistriktet har blitt korrumpert på et forholdsvis høyt nivå.

Som et svar på Aunets brev av 2. november 2011, og som følge av politidistriktets uvilje til å forholde seg saklig til saken - og til meg som Lundquists prosessfullmektig - oversendte Lundquist sitt brev av 4. november 2011 hvor det ble gjort uttrykkelig klart hvem som representerer dem, og hvem politiet har å forholde seg til. Brevet er vedlagt her som **Bilag nr. 6**. Ikke overraskende har politiet ignorert alle våre henvendelser, også denne.

Som retten bør innse, er saken fullstendig gjennomsyret av Aunets og Sands maktmisbruk/misbruk av offentlig stilling. Lundquist besitter fremdeles en eksklusiv fiskerett i det området hvor Karle Einarsen har tyvfisket. Dersom Einarsen og politiet skulle mene at denne fiskeretten ikke gjelder, er de henvist til å reise sivil tvist mot Lundquist. Å reise straffesak mot Lundquist, for derved å unngå å måtte ta stilling til dette sivilrettslige forholdet, kan ikke anses å være annet enn en straffbar omgåelse av lovverket som er ment å beskytte Lundquists rett.

Mot denne bakgrunn lar vi det være opp til en kompetent domstol å avgjøre hvorvidt brødrene Lundquists forsvarervalg skal bifalles eller ikke.

Ad b – Brødrene Lundquists begjæring om fornyet behandling

Heller ikke under dette punkt har Sand forsøkt å redegjøre for sin konklusjon. Han slår bare enkelt fast at han selv ikke er i stand til å "finne" at vilkårene for å ta saken opp til ny behandling er til stede. Vilråene er åpenbart til stede.

Sand bruker en del energi på å bagatellisere problemstillingen som er reist mht embetsutnevnelser og de vilkår som skal være oppfylt for at embetsutnevnelsen skal være gyldig. Bagatelliseringen fremstår som en dårlig skjult latterliggjøring av innsigelser mot dommernes manglende autorisasjon, hvilket skyldes at Sand enten ikke har forstått problemstillingen, eller at han søker å dekke over problemet og derigjennom støtte en konstitusjonelt rettsstridig ordning.

La meg kort gjenta at dersom det skulle vise seg at en person som har dømt i en sak, ikke har vært autorisert (eksempelvis hvor embetsutnevnelsen av dommeren er gjort i strid med konstitusjonen), er det ikke tvil om at fravær på dette grunnlag er å betrakte som lovlig (gyldig), og at man følgelig har krav på ny behandling. Det er ikke anledning til å gå rundt denne mangel ved prosessen, eksemplvis ved å hyre inn to advokater som sandpåstrøere og deretter avholde en simulert hovedforhandling som om intet hadde hent, slik Namdal tingrett har gjort.

I motsetning til hva Sand ser eller forstår, *hadde* brødrene Lundquist gyldig fravær. Dette ble meldt til tingretten i vårt brev av 15. desember 2014, et brev som dommerne dekket

over da de gjennomførte den simulerte hovedforhandlingen dagen etter. Det forhold at en dommer unndrar et dokument fra prosessen, er ikke å anse som en formildende omstendighet, slik dog Sand synes å legge til grunn. Varsel om fravær og lovlig fraværsgrunn var altså kommet frem til tingretten i god tid før den teatraliske hovedforhandling ble iverksatt. Tingretten var følgelig forpliktet til å ta stilling til brevets innhold, herunder innsigelser mot rettens kompetanse. Når retten først har dekket over brevet i sin helhet, kan ikke retten samtidig hevde at rettergangen var lovlig og at mine klienter ikke hadde lovlig forfall.

2. NORD-TRØNDELAG POLITIDISTRIKTS URETTMESSIGE STRAFFEFORFØLGELSE AV LUNDQUIST

Politijuristene Amund Sands og Jørgen Aunets årelange *spesialbehandling* av brødrene Lundquist kan bare forklares med våre tidligere korrupsjonsanklager mot disse, jf anmeldelse til Spesialenheten av 7. oktober 2014 som er vedlagt her som **Bilag nr. 7**.

Som dokumentasjon på at politijuristene Sand og Aunet har straffeforfulgt Lundquist med urette, viser jeg til Nord-Trøndelag politidistrikts brev av 1. juli 2015, vedlagt her som **Bilag nr. 8**. Brevet, hvis innhold jeg for sikkerhets skyld gjengir i sin helhet, er inkriminerende og fremstår som en ytterligere bekreftelse på de nevnte korrupsjonsanklager:

ANG DERES HENVENDELSER AV 04.11.2013 OG 25.11.2013

Henvendelsene synes å angå fiskerettigheter i fjellområder i Lierne kommune.

Det er vanskelig å forstå hva De egentlig henvender Dem til oss om.

Dersom De har noen tvist om fiskerettigheter må disse løses ved sivilt søksmål eller sivil tvisteløsning.

Politiet kan dessverre ikke hjelpe dem med dette.

Som retten vil se vises det til våre brev av 4. og 25. november 2013, vedlagt her som **Bilag nr. 9** og **10**. Sistnevnte brev er en purring på førstnevnte, hvilket i sin tur er en oppfølging av politidistriktets brev av 9. oktober 2013, vedlagt her som **Bilag nr. 11**, hvor etterforskningsleder Hans-Petter Gjertsås viser til Lundquists anmeldelse av Karle Einarsen av 8. august 2013, og hvor han i den anledning etterspør; "...dokumentasjon på at Brødrene Lundquist har en eksklusiv (sic) fiskerett på nevnte eiendom."

Politiet bekrefter med dette at det var helt sentralt for saken å få avklart de sivilrettslige forhold før man kunne foreta en strafferettslig vurdering. Denne vurdering har politiet - dette til tross - aldri foretatt. At det i lys av dette likevel ble utarbeidet ny tiltale og avholdt hovedforhandling, er i seg selv en bekreftelse på at rettergangen er trumfet igjennom uten grunnlag og i strid med lov. Selv etter en objektiv vurdering av saksbehandlingen hos domstolen og påtalemyndigheten, kommer man ikke bort fra det faktum at det ikke ville ha vært mulig å gjennomføre rettergangen uten at sentrale elementer i domstolen og påtalemyndigheten var blitt korrumpert.

Vårt brev av 4. november 2013 er altså en oppfølging av politidistriktets henvendelse, hvor vi viste til vårt brev/anmeldelse av 9. juni 2011, oversendt lensmannen i Lierne, dette pga inhabilitet ved Grong lensmannskontor. I anmeldelsen av 9. juni 2011 er Lundquists eksklusive fiskerett grundig dokumentert.

I og med oversendelsen av vårt brev av 4. november 2013 – med henvisning til anmeldelsen av 9. juni 2011 – ble politidistriktet atter en gang informert om Lundquists eksklusive fiskeretter rundt Gudfjelløya. Grunnlaget for Karle Einarsens anmeldelse av 6. august 2013 – og dermed; grunnlaget for Namdal tingretts "uteblivelsesdom" av 23. januar 2015 – falt dermed bort, samtidig som holdbarheten av Lundquists anmeldelse av Einarsens tyvfiske ble bekreftet. Nord-Trøndelag politidistrikt har åpenbart dekket over denne korrespondanse, for derved å kunne forfølge Einarsens falske anmeldelse.

Det skulle ta over 1 ½ år – og en åpenbart grunnløs straffesak – før politidistriktet besvarte våre henvendelser (henvendelser som de selv hadde anmodet om) med å erklære at forholdet er av sivilrettslig art, og at politiet ikke kan bistå.

Med disse uttalelser av 1. juli 2015 bekrefter altså politiet at det forhold som ble anmeldt av Karle Einarsen 6. august 2013 – og som Namdal tingrett har felt dom over – er å betrakte som ett sivilrettslig forhold som politiet ikke kan involvere seg i før den sivilrettslige tvisten eventuelt skulle være løst, hvilket er det motsatte av hva Sand har opplyst Namdal tingrett om i sin åpenbart usaklige prosess mot Lundquist. Brevet er følgelig inkriminerende for de to aktive påtalejuristene.

For at det ikke skal være tvil omkring brevets innhold og dets konsekvenser, så understreker jeg at politiets svar berører kjernen av tvistetemaet (tiltalen) Namdal tingrett ble forelagt høsten 2014 og som retten deretter "prøvet". I og med politiets brev er det nå avklart; **1)** at politiet/påtalemyndigheten mener at spørsmålet om fiskerett må løses ad sivilrettslig vei; **2)** at Sand har misbrukt rettsvesenet og holdt domstolen fullstendig for narr; og **3)** at det ikke finnes noe grunnlag for den straffesak han har iverksatt.

Mot denne bakgrunn kreves det at retten ilegger Sand rettergangsbøt, jf dl § 200, første ledd, samt at han pålegges å betale Lundquist erstatning for urettmessig forfølgelse med kr 500.000,-, jf samme bestemmelse.

* * *

Når dette er sagt motsetter vi oss at Namdal tingrett behandler saken, herunder dette skriv, og jeg viser da til det som er redegjort om dette på side 3 i vår begjæring av 8. april 2015.

Med hilsen

Nuku'alofa, 29. juli 2015

Herman J Berge

BARANYI & BERGE INTERNATIONAL CONSULTING LTD

Private Mail Bag # 50

Nuku'alofa

Tonga

Phone : +676 86 24 134

Fax : +1 877 8050 913

E-mail : herman.berge@bbi-consultants.comPolitidirektoratet
Postboks 8051 Dep
0031 Oslo

Nuku'alofa 15. august 2014

Att : Politidirektøren, eller rette vedkommende
Ad : Klage over saksbehandling – misbruk av offentlig myndighet
Anm.nummer : 12209455...12426924 / 12427021 – Tyvfiske (Karle Einarsen & Namdal Bruk)
Deres referanse : 2013/01329
Vår referanse :
Oversendelsesform : E-post (politidirektoratet@politiet.no)
Deres faksnummer : +47 23 36 42 96
Antall sider : 4
Vedlegg : 3 (5. s)
Kopi : Brødrene Lundquist; Nord-Trøndelag politidistrikt

INNLEDNING

Vi viser til vår klage til Politidirektoratet av 18. april 2013, samt direktoratets brev av samme dato til Nord-Trøndelag politidistrikt. Politidistriktet har unnlatt å følge direktoratets instruks, hvilket har ført til at saken har blitt liggende ubehandlet i godt over ett år. Vår henvendelse i dag, som er todelt, er et varsel om at politidistriktet har dekket over politidirektoratets pålegg, samt en ny klage over politidistriktets behandling av en sak i samme sakskompleks, hvilket innbefatter dets hemmeligholdelse av anmeldelse, samt uhjemlet utstedelse av forelegg (datert 19. juni 2014) og etterfølgende hemmeligholdelse av anmeldelsesgrunnlaget/dokumentasjonen.

KLAGE AV 18. APRIL 2013 – DEKKET OVER AV POLITIDISTRIKTET

I stedet for å følge opp direktoratets brev av 18. april 2013, har politidistriktet – som nevnt ovenfor – dekket over saken, for derved å kunne opprettholde/forfølge den uholdbare og rettsstridige linje som var blitt etablert flere år i forveien og som dannet grunnlaget for klagen.

INNSIGELSER OG KLAGER BLIR BESVART MED FORELEGG – MAKTMISBRUK

Ett resultat av politidistriktets maktmisbruk er at påtaleenheten uten hjemmel – og tydeligvis uten risiko for ansvar – har kunnet utstede forelegg mot mine klienter.¹ Forelegget synes snarere påvirket av den anmeldte Karle Einarsens ønsker om å kunne fortsette sin straffbare virksomhet, enn av lov og adekvat etterforskning, hvilket bekreftes av at forelegget går langt utenfor de rammer loven har satt, dette selv om vi skulle forutsette at Lundquist hadde gjort noe ulovlig, samt at det er gitt forelegg mot

¹ Forelegg av 19. juni 2014, hvor politiet slår ned på lovlig beslag av utstyr benyttet til tyvfiske på Lundquists eksklusive fiskerett.

lovlige handlinger. Hva gjelder Einarsen – hans virksomhet og den støtte han har fra lokalpolitikere/-politiet – kan det være nyttig å være klar over følgende:

Einarsens virksomhet består ikke alene av tyvfiske. Han har i en årrekke også drevet heleri, jf strl § 317, en virksomhet som synes å ha fått sterk støtte både av lokalpolitikere så vel som av det lokale politiet. Jeg sikter her til Einarsens ulovlige oppføring av hyttekomplekset på Mykkelvikholmen i Tunnsjøen. Settefylkesmannen i Nordland fattet endelig vedtak i saken 22. januar 2008 (et vedtak som ble opprettholdt i fylkesmannens vedtak av 6. mai 2010, dette idet kommunen tillot Einarsen å klage på rivningsvedtaket), hvor det ble gjort klart at hyttene er ført opp ulovlig og skal fjernes. Fylkesmannen understreket samtidig alvoret i saken, nemlig at Einarsen hadde hatt fordeler av den ulovlige oppføring og utleievirksomhet i flere år. I dag, 12 år etter at hytte, anneks og uthus var blitt ulovlig oppført, og 6 ½ år etter fylkesmannens rivningsvedtak, står bygningene fremdeles, og Einarsen har følgelig kunnet fortsette å profitere på sin straffbare utleievirksomhet, godt hjulpet av hans medspillere i politiet og lokalpolitikken.

Her er det samtidig viktig å nevne at Røyrvik kommune er en liten kommune med knappe 500 innbyggere, og at Einarsen er etterkommer etter den første nybyggeren i distriktet, og følgelig tilhører den største – og dominerende – familien i kommunen. Det er også verdt å minne om at Regionsleder i Nord-Trøndelag politidistrikt, Stein Erik Granli (sønn av Einarsens søskenbarn, og derved en nær slektning av Einarsen), vokste opp og har sitt barndomshjem bare noen minutters kjøring fra Einarsen. Endelig er det viktig å ha i minnet at Einarsen, for noen år siden, solgte et feriehus på gården til politifolk på Grong lensmannskontor og politiet i Trondheim.

Lundquist har – gjennom avtaler – eneretten til fiske på gnr. 69, bnr. 3, hvor Lundquist beslagla Einarsens ulovlig utsatte garn (et lovlig beslag som politiet har slått ned på med de nevnte ulovlige forelegg), og vi kan dermed slå fast at politiet igjen har benyttet straffeloven for å bekjempe Lundquist og deres lovbestemte rett.

POLITIET DEKKER SEG BAK EN BEVISST FEILTOLKING AV LOVEN

Som en reaksjon på de uhjemlede forelegg, henvendte vi oss på ny til politidistriktet, hvilket ble gjort i brev av 8. juli 2014. Brevet, som er vedlagt her som **Bilag nr. 1**, ble besvart innenfor den fristen vi hadde satt, men bortsett fra dette er brevet sørgelig lesing, og jeg viser da til politijurist Amund Sands e-post av 16. juli 2014, vedlagt her som **Bilag nr. 2**, hvor han gir uttrykk for at han ikke har forstått noe av vår henvendelse, bortsett da fra at han oppfatter det som om undertegnede "*...synes å bistå de siktede i saken*", hva nå dette skulle bety, jf Lundquists fullmakt til meg som politiet mottok i mitt brev av 9. juni 2011.

Sands manglende evne til å oppfatte innholdet av brevet må bero på en påtvunget uvilje, og stiller seg fremst i rekken av uholdbar saksbehandling som ikke kan beskrives som annet enn maktmisbruk og grov uforstand i tjeneste.

I sin e-post hevder Sand at gjenparter (kopier, på godt norsk) av sakens dokumenter bare kan gjennomgås av "siktete" på "siktetes" nærmeste lensmannskontor. Lundquists nærmeste lensmannskontor befinner seg i Lierne, ca 62 km unna. Deretter finner vi Grong lensmannskontor 80 km unna. Det er lite trolig at dokumentene ligger fysisk tilgjengelig på noen av disse kontorene. Uansett: I og med at Lundquists nærmeste lensmannskontor (Lierne) ikke har utferdiget foreleggene – det er det Sand selv som har

gjort – må vi kunne legge til grunn at dokumentene i saken befinner seg der Sand befinner seg, hvilket antas å være enten Steinkjer eller Namsos. Da Sand likevel gjør det klart at dokumentene kan hentes ut i Lierne, har han samtidig avslørt at sakens dokumenter er lagret elektronisk og hurtig kan hentes ut på et sted som passer Lundquist best.

FRITT FORSVARERVALG

Utover å ytre sin usikkerhet omkring brevets innhold, har Sand presisert at han/politidistriktet ikke vil forholde seg til andre enn "*praktiserende advokater med aktiv advokatbevilling*". Noe hjemmel for dette syn har politiet ikke fremmet, og som jeg kommer tilbake til nedenfor, har han heller ingen grunn for å ta til seg en slik holdning.

Lundquist har engasjert undertegnede til å bistå dem i denne saken, og jeg har i den forbindelse gjort en lang rekke nødvendige henvendelser til det lokale politiet så vel som til Nord-Trøndelag politidistrikt. I stedet for å behandle mine henvendelser og begjæringer, har politiet satt seg til å lete etter løsninger for å slippe. Én av disse løsningene kom til syne i brev av 2. november 2011, signert en annen politijurist, Jørgen Aunet. Brevet er vedlagt her som **Bilag nr. 3**.

I stedet for å gjøre jobben sin, viste det seg at Aunet hadde brukt mye tid på å etterforske mitt arbeid og ikke minst; *min person*, som han uttrykte seg, en handling som i seg selv er uhjemlet, og som også bekrefter maktmisbruket og hvor langt man er villige til å gå for å hindre at Lundquist skal få den bistand de søker. På basis av det Aunet hadde funnet i sin ulovlige og uhjemlede "etterforskning" av meg, mente han at jeg kunne mistenkes for å drive ulovlig rettshjelpsvirksomhet, noe det ikke finnes grunnlag for, og som Aunet da heller ikke har funnet nødvendig å prøve rettslig.

Det var altså for politiet langt viktigere å hindre Lundquist juridisk bistand enn å bidra til å sikre Lundquists rettigheter. På *det* tidspunktet bodde jeg i Luxembourg. Dette hindret ikke politijuristen fra å varsle Tilsynsrådet for advokatvirksomhet, hvilket dermed må bety at Aunet – og hans politimester – mener at det norske tilsynsrådet har jurisdiksjon i land nedover i Europa, og kanskje også i andre verdensdeler. Alene denne idé, bekrefter at politiets handlinger er styrt av motiver som ikke vil la seg forsvare gjennom det lovverket politiet er satt til å forvalte.

Målet med prosesslovgivningens bestemmelser om hvem som kan tillates å representere en part, er ikke å hindre at andre enn advokater skal kunne representere disse, men derimot å på best mulig vis sikre at den som er involvert i en rettsprosess – og som ønsker å overlate sin representasjon til andre – får tilfredsstillende rettslig/juridisk bistand. Den som er nærmest til å vurdere kvaliteten av bistanden er parten selv, og dernest domstolen. Motparten, her; påtalemyndigheten, har – bortsett fra i helt bestemte saker, jf strpl § 98² – ingen stemme i dette spørsmålet.

Forsvarervalget er – som indikert ovenfor – fritt, jf strpl § 94. Foruten saker som går for Høyesterett kan retten oppnevne enhver skikket person, jf strpl § 95, annet ledd. For øvrig vil den som leser straffeprosessloven se at lovgiver skiller mellom *forsvarer* og *advokat*. Det er bare i helt spesielle saker at loven setter som vilkår at kun advokater kan oppnevnes som forsvarer, jf strpl § 95, første ledd, og § 100a. Det følger av dette at politidistriktet ikke har hjemmel til å nekte å forholde seg til meg, og at politiet da heller ikke har hjemmel til å nekte meg innsyn i det grunnlag politiet har bygget sin sak på.

² Når påtalemyndigheten skal lete etter forsvarer for den fengslede, har man naturlig nok intet annet valg enn å se etter *advokater*, jf eksempelvis påtaleinstruksen § 9A-4. Saken stiller seg annerledes når dette valget ligger i den angrepnes hender.

Dokumentene er lagret elektronisk og kan enkelt oversendes meg, hvilket jeg begjærer politidirektoratets bistand til å få gjennomført, jf for øvrig påtaleinstruksen § 16-2, første ledd (mht mistenkte), og § 25-4 (mht siktede).

* * *

Politiets behandling av Lundquist, herunder våre henvendelser gjennom årenes løp, bekrefter at brødrene Lundquist er gjort rettsløse. De har ingen beskyttelse fra politiet. Tvert imot. Politiet benytter store ressurser på å beskytte Einarsen og hans medspillere, og i dette arbeidet blir politimyndighet misbrukt *mot* Lundquist.

Her kan jeg nevne den trakassering som er blitt gjennomført av politiet, dette ved at de har møtt mannsterke opp på eiendommen for å utføre uhjemlet og derved ulovlig razzia. Videre har Lundquist blitt utsatt for trusler både fra politiet så vel som fra Einarsen. Førstnevnte har truet med straffeforfølgelse dersom Lundquist ikke sier ifra seg retten til å forsvare sine fiskerettigheter, mens sistnevnte for bare tre år siden (i brev form) truet Lundquist med følgende tiltak: Enten avstår Lundquist fra å forfølge sin eiendomsrett på Gudfjelløya, eller så vil de be "politimyndigheten" (altså; vennene i politiet) om å "...*ta seg en tur over til dere og snakke dere til fornuft*". Av denne setningen får man det klare inntrykk at Einarsen er i posisjon til å diktere politiet/vennene, og gjennom disse formidle straffbare trusler. Ikke mange månedene senere troppet hans venner i politiet opp på Lundquists gård, dette i et forsøk på å få gjennomført en uhjemlet razzia, og man fikk en grei bekreftelse på at politiet hadde fulgt opp Einarsens instruks/diktat. Til slutt, i dette udaterte men signerte brevet fra august 2011, truet Einarsen og hans medsamsvorne med at *de selv* kunne ta turen over og snakke mine klienter til fornuft. De så ikke bort i fra det. Jeg nevner her at Einarsens ustabile og truende atferd har en lang historie, og som vi ser av det som er nevnt ovenfor, er truslene ikke tomme.

Ser vi disse uttalelsene i lys av faktum, er det ikke tvil om at politiet løper Einarsens ærende, mens det samme politiet ikke løfter en finger når Lundquists rettigheter blir satt på prøve, eller blir krenket. Tvert imot blir det reagert med ytterligere krenkelser. Jeg minner her om anmeldelsen av hva man må anta var Einarsens verk, hvor vedkommende hadde plassert et sauekadaver bak Lundquists bil, og samtidig knyttet en lapp til bilens hengerfeste hvor innholdet av skriveriet var ment å skremme. Einarsens venner i politiet henla saken. Av dette er det ikke vanskelig å konkludere med at det er nytteløst å anmelde Einarsen og hans medsamsvorne, at de nevnte personer har full beskyttelse fra politiet, at politiet lar seg misbruke av disse til å true og skremme Lundquist, og at Lundquist følgelig er fullstendig rettsløse.

Mot denne bakgrunn anmoder vi igjen direktoratet om å følge opp brev av 18. april 2013, samt å instruere politidistriktet til å etterkomme de anmodninger vi har begjært, herunder oversendelse av dokumentlister og all dokumentasjon relatert til de ovennevnte forelegg, samt – ikke minst – behandling av anmeldelsen mot Mæle / Ulvig / Kiær / Spetalen, dette i forbindelse med salget av "Skogene i Nord-Trøndelag" (perioden 2003 og frem til i dag, hvor villedelse og manipulasjon av offentlig myndighet for å få innvilget konsesjon, står sentralt). Denne sistnevnte – nå tre år gamle – anmeldelse er ikke engang registrert, og er følgelig bevisst unndratt behandling, antakelig som følge av de involverte personers tilknytning og avhengighet til de anmeldte, som vel av de førstnevnte ses på som lokalmiljøets "redningsmenn".

Med hilsen

Nuku'alofa 15. august 2014

Herman J Berge

BARANYI & BERGE INTERNATIONAL CONSULTING LTD
Private Mail Bag # 50
Nuku'alofa
Tonga

Phone : +676 86 24 134
Fax : +1 877 8050 913
E-mail : herman.berge@bbi-consultants.com

Nord-Trøndelag politidistrikt
Postboks 2620
7734 Steinkjer
Norway

Nuku'alofa 8. juli 2014

Att : Politimesteren
Ad : Anmeldelser og misbruk av offentlig myndighet
Anm.nummer : 12426924 / 12427021 – Tyvfiske (Karle Einarsen & Namdal Bruk)
Deres referanse :
Vår referanse :
Post : E-post (post.nord-trondelag@politiet.no)
Deres faksnummer : +47 74 12 11 91
Antall sider : 2
Kopi : Brødrene Lundquist

Jeg viser politiets oversendelse av 19. juni 2014 (forelegg), mottatt her 4. juli 2014. Videre viser jeg til Hans-Petter Gjertsås' brev av 091013 hvor han etterspør "...dokumentasjon på at Brødrene Lundquist har en eksklusiv (sic) fiskerett på nevnte eiendom", hans "innkalling til avhør" av 011113, samt til den rekke av våre henvendelser de siste årene som fremdeles står ubehandlet og ubesvart, deriblant vår redegjørelse av 4. november 2013 og brev av 25. november 2013.

I stedet for å svare på våre henvendelser har politiet utferdiget forelegg, og *det* uten å ha foretatt lovpålagt etterforskning. Forelegget fremstår som en uhjemlet, prematur og lite gjennomtenkt hevnaksjon, jf bl.a. anmeldte Karle Einarsens tette tilknytning til etterforskerne og påstanden om fengselstraff, dette sett i lys av strl § 392, annet ledd, samt våre tidligere henvendelser hvor det understrekes at brødrene Lundquist utøver sin rett, en rett politiet selvsagt ikke kan bekjempe med straffeloven.

Utover det som er redegjort for og påberopt i tidligere korrespondanse til politiet i denne saken, herunder vår habilitetsinnsigelse (som politiet har dekket over), vil jeg minne om at politimesteren i Nord-Trøndelag ikke besitter et gyldig embete. Følgelig er all utøvelse under embetet ugyldig, også utstedelsen av forelegg. Dersom politiet ikke innen 5 arbeidsdager har fremlagt dokumentasjon på gyldig embete og derved gyldig autorisasjon for politimesteren, vil politimesteren bli anmeldt til spesialenheten for uhjemlet tjenesteutøvelse, jf strl § 129.

Vi legger vi til grunn at "forelegget" og videre administrasjon av denne saken stilles i bero inntil våre henvendelser er besvart – inklusive herværende henvendelse – og ovennevnte forhold for øvrig er avklart.

Avslutningsvis ber jeg om å få oversendt kopi av dokumentlisten i saken, samt alle dokument som er vist til i dokumentlisten, jf for så vidt strl § 264.

Med hilsen

Nuku'alofa 8. juli 2014

Herman J Berge

Bilag nr. 2

Til brev av 150814

From: Amund Sand [amund.sand@politiet.no]
Sent: 16. juli 2014 09:42
To: 'herman.berge@bbi-consultants.com'
Subject: forelegg arild og terje lundquist

Det vises til Deres fax datert 8. juli 2014 vedørende ovennevnte.

For politiet er det noe uklart hva som er budskapet i faxen, rent bortsett fra at De synes å bistå de siktede i saken. Vi oppfatter videre faxen dithen at de siktede ifølge Dem ikke vedtar foreleggene. Vi tar dette til etterretning.

Når det gjelder gjenpart av saksdokumenter, har de siktede krav på innsyn i disse. Dette skjer ved at de siktede møter ved nærmeste lensmannskontor etter avtale for et kontrollert gjennomsyn. Politiet sender ikke ut kopier av saksdokumenter til andre representanter for siktede enn praktiserende advokater med aktiv advokatbevilling i Norge. Dersom De mener å være omfattet av nevnte kategori, ber vi Dem fremlegge dokumentasjon for dette. Saken vil ikke bli ytterligere kommentert fra vår side før slik dokumentasjon er fremlagt.

Amund Sand
Politiadvokat,
Leder Økoteam

Nord-Trøndelag politidistrikt

Telefon: 74 12 10 00 / 48 27 77 60

E-post: amund.sand@politiet.no

www.politi.no

MOTTATT
07 NOV. 2011

Herman J. Berge
665, rue de Neudorf
L-2220-Luxembourg
LUXEMBOURG

Fax: 352 26 43 12 11 (~~sendes kun pr. faks~~)

Deres referanse

Vår referanse

Dato

Dok.nr.

11244961 O 6594/10-43 02.11.2011

09

Ad Arild og Terje Lundquist

Det vises til tidligere korrespondanse i anledning det vi oppfatter er Deres representasjon av Arild og Terje Lundquist.

Med bakgrunn i innholdet i de brevene vi har mottatt fra Dem har vi funnet grunn til undersøke nærmere om Deres person og representasjon i denne saken.

Ut fra medieomtale kan det se ut som at De også representerer Arild og Terje Lundquist i forhold til andre myndigheter og privatpersoner.

Vi oppfatter det slik at De verken er advokat eller registrert rettshjelper. For oss fremstår det også som uklart hvilken faglig bakgrunn De har for å opptre på vegne av Lundquist.

Domstolsloven kapittel 18 regulerer retten til å drive rettshjelpsvirksomhet. I domstolloven § 218 første ledd er det gitt en definisjon av hva som skal regnes som rettshjelp, fra bestemmelsen siteres: "med rettshjelpsvirksomhet menes ervervsmessig eller stadig yting av rettshjelp".

Korrespondansen i denne sak viser etter vårt syn at det er grunn til å mistenke at De driver ulovlig rettshjelpsvirksomhet.

I samråd med påtaleleder vil det bli vurdert å varsle Tilsynsrådet for Advokatvirksomhet om deres virksomhet.

I fortsettelsen vil vi utelukkende forholde oss til Arild og Terje Lundquist som siktet i saken. Hvis de engasjerer en advokat vil vi forholde oss til denne som forsvarer i saken.

Videre henvendelser fra Dem vil ikke bli besvart.

Kopi av dette brev går til Arild og Terje Lundquist til orientering.

JAU004

Med hilsen

Jørgen Aune
Jørgen Aune
politiadvokat

HERMAN J BERGE
665, rue de Neudorf
L-2220-Luxembourg
Luxembourg

Phone : +352 43 12 65
Fax : +352 26 43 12 11

Lensmannen i Lierne
7882 Nordli
Norway

Luxembourg 9. juni 2011

Att : Joar Magelssen Kløvjan
Ad : Anmeldelser av ulovlig fiske – Karle Einarsen
Sak nr : 11244961 (anm nr.)
Deres Referanser :
Vår Referanse :
Oversendelse : Fax og brev
Deres faks nr : +47 74 34 30 11
Antall sider : 46
Vedlegg : 9 (38 s) + fullmakt
Kopi :

1. Innledning

Jeg representerer brødrene Lundquist i saken, se vedlagt fullmakt av 8. juni 2011, og viser for øvrig til Karle Einarsens anmeldelse¹ av juli 1984, politiets rapporter av 6. september og 23. oktober 1984, Lundquists anmeldelse av Karle Einarsen av 7. september 2010, Karle Einarsens anmeldelser av 14. og 19. september 2010, politiets innkalling til avhør av 16. mars 2011, politiets faksoversendelse av 20. mai 2011 samt senere telefonsamtale mellom politiet og Lundquist hvor det ble gitt en frist på tre uker for å komme med kommentarer til de oversendte dokumenter.

2. Historikk

Saken dreier seg i korthet om følgende: Brødrene Arild og Terje Lundquist er eiere av eiendommen gnr 68 bnr 2 på Gudfjelløya. Eiendommen, som strekker seg fra gnr 66 bnr 4 i sydvest til gnr 69 bnr 3 i Nordøst, utgjør omtrent 1/3 av Gudfjelløya. Historikken omkring Lundquists eiendomsrett på Gudfjelløya er behandlet i min rettslige vurdering av Namdal herredsretts dom av 29. juni 1990. Den rettslige vurderingen er vedlagt her som **Bilag nr. 1.**

Lundquist har fra 1924 en eksklusiv fiskerett på Van Severen-eiendommene på Gudfjelløya. Fiskeretten er et resultat av Van Severens tidlige forsøk på rasjonalisering av tømmerdriften i området.

I et forsøk på å utnytte vårflommen for å drive ut tømmer fra skogområdene rundt Tunnsjøen, bygget trelasthandleren Ole Gunnerius Olsen en demning ved utløpet av Tunnsjøen. Demningen, som sto ferdig på 1860-tallet, demmet opp vannet med omtrent

¹ Anmeldelsen skulle ha vært avvist idet Karle Einarsen åpenbart ikke var fornærmet i denne saken.

en halv meter, lik den vannstand vårflommen normalt utgjorde. Vannføringen man fikk etter oppføringen av demningen var likevel ikke tilstrekkelig til å gi noe godt fløtingsresultat.

I et nytt forsøk på å effektivisere fløtingsprosessen bygget Van Severen & Co – som nå hadde overtatt skogene etter O. G. Olsen – en ny og høyere demning som sto ferdig i 1924, hvilket førte til at vannstanden, under fløtingsperioden, steg med omtrent 4 meter. Demningen var ført opp og tatt i bruk uten at det ble avholdt skjønn, og uten noen form for tillatelse² ³ eller konsesjon. Oppdemningene som ble gjort i forbindelse med fløtingen førte til store ødeleggelser på Lundquists landbrukseiendom på Gudfjelløya, hvor bl.a. et båthus ble tatt av sjøen og et større område ble lagt under vann, med påfølgende utrasing som resultat.

Som følge av skadene og permanent tap av landmasser som vannet hadde tatt med seg, gjorde Lundquist krav på erstatning. Van Severen & Co innså naturlig nok at selskapet var ansvarlige og erstattet følgelig skadene og tapet ved å overdra til Lundquist-familiens eiendom en eksklusiv og evig fiskerett på Van Severens eiendommer på Gudfjelløya. Det vil si at ingen andre – heller ikke Van Severen & Co – hadde noen rett til å fiske i dette området fra tidspunktet for inngåelsen av denne avtalen. Erstatningsoppgjøret ble avtalt muntlig og dets eksistens bekreftes bl.a. i brev av 8. juni 1964⁴ vedlagt her som **Bilag nr. 2**, samt i en ikke signert erklæring utarbeidet av Van Severen i januar 1968⁵, vedlagt her som **Bilag nr. 3**. Det faktum at fiskeretten var avtalt å være eksklusiv bekreftes bl.a. i brev av 22. januar 1968,⁶ vedlagt her som **Bilag nr. 4**.

I forbindelse med at Fiskumfoss kraftverk ble bygget like etter krigen, ble Tunnsjøen regulert. Tidlig på 1960-tallet, etter at ytterligere regulering i forbindelse med "Den store overføringen"⁷ var blitt stadfestet, ble det avholdt skjønn for å få bestemt hvilken erstatning de forskjellige eiendommene skulle tilkjennes, bl.a. for skade på fisket.

Bortsett fra en periode på 1960-tallet da skjønnsprosessen vedrørende erstatningsoppgjørene for fisket verserte, har verken Van Severen eller Norske Skog protestert mot denne retten som ble gitt Lundquist. Lundquist har på sin side utøvet sin eksklusive fiskerett i alle år siden 1924, hvor man fra tid til annen (og uten at det har kommet til protester) også har måttet jage bort andre som har forsøkt å fiske i området.

Også i tiden etter skjønnsprosessen på 1960-tallet har Norske Skog akseptert Lundquists eksklusive fiskerett, hvilket bl.a. kan dokumenteres med en brevveksling mellom Lundquist og Norske Skog i perioden 1998-2000. I brev av 20. november 1998, vedlagt her som **Bilag nr. 5**, fremmer Lundquist sitt tilbud om å kjøpe Van Severen-eiendommene på Gudfjelløya. Pristilbudet er satt sammen av verdien av grunnen, skogen og jakten. Verdien av fisket er, som en kan se, satt til kr. 0,- idet Lundquist jo allerede

² Lundquist-familien nektet å skrive under på tillatelse som ble søkt innhentet i forbindelse med oppføringen av den nye demningen.

³ Det er verdt å merke seg at Van Severen til slutt innrømmet, hvilket også ble lagt til grunn av Namdal herredsrett i et skjønn av 16. august 1950, at "...*firmaet ikke hadde noen rett til å sette dammen.*"

⁴ Brev fra hr.adv. Knudtzon til Lundquist: "...*man er villig til fortsatt å tilstå dere... adgang til å fiske utenfor Van Severens land...*" (min understreking). Her er det av sentral verdi å merke seg at Knudtzon også representerte Van Severen i skjønssaken som pågikk på 1960-tallet.

⁵ Det fremgår av erklæringen at Van Severen oppfattet Lundquist som innehaver av en eksklusiv fiskerett. Selv om erklæringen aldri ble signert fremgår det likevel av teksten (...*jeg samtykker derfor i at erstatningen... utbetales til Van Severen & Co ltd.*), som ble utarbeidet av Van Severen, at selskapet anså det som nødvendig å få Lundquists signatur på erklæringen for i det hele tatt å få lovlig tilgang til fiskeerstatningen som skulle utbetales av staten og fylket til *rettighetshaver* av fiskeretten.

⁶ Brev fra hr.adv. Knudtzon til Lundquist: "*De vil være oppmerksom på at Van Severen meget bestemt benekter å ha gitt andre tillatelse til å fiske med garn på disse garnplassene* (min understreking)." Uttalelsen bekrefter at Van Severen har forholdt seg til, og håndhevet, erstatningsoppgjøret – avtalen om eksklusiv fiskerett.

⁷ Vassdragsoverføring fra Namsvatn til Vekteren, Limingen og Tunnsjøen.

har denne retten. Norske Skog besvarte tilbudet i brev av 1. desember 1998 og 6. juli 1999, samt senere forespørsler om kjøp – i brev av 12. april 2000,⁸ vedlagt her henholdsvis som **Bilag nr. 6, 7 og 8**. Ikke i noen av disse brevene har Norske Skog motsatt seg eller protestert mot Lundquists eksklusive fiskerett.

3. Ulovlig garnsetting – fiske

7. og 17. september 2010 satte Karle Einarsen garn utenfor eiendommene gnr 69 bnr 3 og gnr 68 bnr 2⁹. Førstnevnte eiendom (Van Severen) disponeres for øyeblikket av ekteparet Anne Ulvig og Anders Kiær.¹⁰ Garna ble straks konfiskert av brødrene Lundquist, og forholdet – det ulovlige fisket – ble politianmeldt samme dag som de første garna ble satt. Som det fremgår av politiets oversendelse, har Karle Einarsen anmeldt Lundquists handlinger som tyveri.

4. Karle Einarsens anmeldelser og forklaringer

I Karle Einarsens forklaring til politiet av 14. september 2010 erklærer han at 1) han den 7. september 2010 satte 5 garn utenfor en eiendom på Gudfjelløya; 2) garna ble satt utenfor Ola Mæles eiendom (69/3);¹¹ 3) Knut Berger forvalter denne eiendommen; 4) han (Einarsen) har hatt avtale med alle grunneierne (Mæle, Ulvig/Kiær og Van Severen) på denne eiendommen for å sette garn; 5) brødrene Lundquist stjal garna samme dag som de ble satt.

19. september 2010 sendte Einarsen inn en ny anmeldelse hvor han der erklærte at: 1) 10 garn ble satt utenfor hans eiendom 68/4 på Gudfjelløya; 2) da garna skulle tas opp 19. september – to dager etter at de var satt – var de borte; 3) i og med de faktiske forhold omkring den første anmeldelsen antok han at det var tale om de samme tyvene; 4) gjerningsmennene skal tiltales og straffes for tyveriet. Einarsen la til at garna skulle leveres tilbake "*...oppgreid og klar til bruk*". I det han viste til pkt. 2 i en rettsbok for Namdal tingrett, krevde han også en erstatning for tapt fiske på kr 60,- per garn, per døgn.

Den delen av rettsboken som Einarsen viste til, gir han en enerett til fiske på denne eiendommen i perioden 8. til 28. september.

I en forklaring til politiet av 23. februar 2011 har Knut Berger erklært at han; 1) representerer eier av 69/3;¹² 2) har arbeidet i mange år for Van Severen; 3) kjenner til hvilke avtaler som er inngått mellom grunneiere og firmaet han representerer; 4) aldri har gitt brødrene Lundquist tillatelse til å sette garn på Van Severen-eiendommen; 5) årlig har gitt Einarsen tillatelse til å sette garn på denne eiendommen.

5. Lundquists rettigheter på 69/3

Når det gjelder Van Severen-eiendommene, så besitter Lundquistfamilien – som nevnt ovenfor – en eksklusiv fiskerett, hvilket betyr at ingen andre har rett til å fiske på eiendommen. I perioden 1970 – 2010 har det – bortsett fra historien med Karle Einarsen i 1984 – ikke vært registrert (ulovlig) fiske på Van Severen-eiendommene. Årsaken til dette er naturlig nok at alle eiendomsbesittere omkring Tunnsjøen er kjent med Lundquists eksklusive fiskerett og har følgelig forholdt seg til dette.

⁸ For ordens skyld nevner jeg at Knut Bergers oppfatning av størrelsen på Norske Skogs eiendommer på Gudfjelløya er gal. Korrekt størrelse er den som er oppgitt av Lundquist i tidligere korrespondanse.

⁹ Einarsen velger fremdeles å navngi denne eiendommen som gnr 68 bnr 4.

¹⁰ I og med at Ola Mæles selskap, Namdal Bruk AS, ikke har fått konsesjon på eiendommen, er heller ikke skjøte på eiendommen overdratt. Ulvig/Kiær står altså fremdeles som eiere.

¹¹ Se note 10 ovenfor.

¹² Se note 10 ovenfor.

6. Falsk anklage og falsk forklaring – faktiske omstendigheter 69/3

Karle Einarsen har inngitt falsk anklage, mens Knut Berger har avgitt falsk forklaring. Begge kan straffes for overtredelse av strl § 168. Dette begrunnes med følgende:

Karle Einarsen har overfor politiet fremlagt saken på en slik måte at påtalemyndigheten skal få den oppfatning at Einarsen har fisket på eiendommen 69/3 i alle år, og at han for dette formål har hatt en *"...avtale med alle grunneiere på denne eiendommen opp gjennom åra"*.

Faktum er at det ikke finnes noe dokumentasjon på at Einarsen overhodet har fisket på denne eiendommen. Det finnes heller ingen avtaler – eller dokumentasjon på slike avtaler – mellom Einarsen og eierne av eiendommen.

Familien Lundquists eksklusiv fiskerett på Van Severen-eiendommen fremgår av gjennomgangen under pkt. 2 ovenfor. Selv om Van Severen på 1960-tallet (i forbindelse med at det åpnet seg mulighet for å innkassere penger for fiskeerstatning i forbindelse med reguleringen av Tunnsjøen) plutselig begynte å nekte for at det i 1924 var gitt en eksklusiv fiskeretten som erstatning for tap som følge av uhjemlet og ulovlig oppdemming, er det uansett på det rene at Van Severen var kjent med forholdet, jf pkt. 2 ovenfor. I den forbindelse uttalte Van Severen i 1964¹³ – for å sikre seg fiskeerstatningen fra staten – at *"...de var villig til å fortsatt tilstå dere... adgang til å fiske utenfor Van Severens land på østsiden"* (av Gudfjelløya).

Jeg minner igjen om advokat Knudtzons brev av 22. januar 1966 til brødrene Lundquist, jf bilag nr. 4 ovenfor, hvor Van Severen meget bestemt nekter for å ha gitt *andre* tillatelse til å fiske med garn på disse garnplassene (10/3 og 69/3). I perioden fra 1924 og frem til 1966 har det (bortsett fra et par enkelttilfeller hvor intetanende turister har vært involvert) med andre ord ikke vært fisket ulovlig på disse eiendommene, følgelig har Lundquist utøvet en eksklusiv fiskerett mens Van Severen på sin side har håndhevet eksklusiviteten i tråd med den avtale som ble inngått. Foruten episoden med Einarsen sommeren 1984, har det ikke blitt registrert overtredelser av fiskeretten. Jeg minner også om at Van Severen har holdt seg til denne avtalen helt frem til Norske Skog solgte eiendommene sine i 2003. Det fremgår av brevvekslingen mellom Norske Skog og Lundquist mot slutten av 1990-tallet, gjennomgått under pkt. 2 ovenfor, at Norske Skog ikke har hatt noe å si på at verdien av fiskerettighetene til eiendommene er vurdert til kroner null av Lundquist.

7. Falsk anklage og falsk forklaring – faktiske omstendigheter 68/2 (68/4)

Når det gjelder det ulovlige fisket på 68/2 (av Einarsen benevnt 68/4) er det ikke annet å si enn at denne eiendommen på straffbart vis er blitt forsøkt skilt ut av 68/2, jf bilag nr. 1 ovenfor. Forholdet fikk derimot sin endelige avklaring i 2005 da delings- og skyldsettingsforretningen for eiendommen "Gudfjellet" dukket opp fra et dødsbo. Dokumentet avklarte det alle hadde vært klar over i alle år, nemlig at eiendomsbeskrivelsen som er gjort innledningsvis i herværende brev er den korrekte (og dokumenterte) beskrivelsen. Det forhold at Einarsen har klart å presse Lundquist til et forlik i 2002, endrer på ingen måte rettighetsforholdene til eiendommen på Gudfjelløya. I og med at delings- og skyldsettingsforretningen dukket opp, faller naturlig nok det nevnte forliket bort som en nullitet. Jeg nevner også at forliket ble fremtvunget som en direkte følge av at Einarsen og de andre eierpretendentene hadde klart å holde delings- og skyldsettingsforretningen skjult for både domstolen så vel som for Lundquist.

Som følge av at man nå hadde fått hånd om delings- og skyldsettingsforretningen, ble de svikfulle eierpretendentene – deriblant Karle Einarsen – i Lundquists brev av 27. mars 2007 igjen gjort oppmerksomme på at de ikke har noen rettigheter på øya, overhodet, og at Lundquist ville fortsette å håndheve sin eiendomsrett i medhold av kjøpekontrakt,

¹³ Referert i brev fra advokat Harald Knudtzon av 8. juni 1964, bilag nr. 2 ovenfor.

delings- og skyldsettingsdokument samt skjøte, dvs. i medhold av et komplett sett med udiskutable hjemmelsdokumenter. Brevet er vedlagt her som **Bilag nr. 9**. Verken Einarsen eller de andre eierpretendentene har protestert mot varselet. Jeg nevner at selv om det på 1990-tallet har blitt avsagt rettsavgjørelser omkring eiendomsretten og andre rettigheter på Gudfjelløya, har disse avgjørelsene likevel ingen gyldighet idet de bygger på svik og prosessbedrag, og følgelig ikke oppfyller lovens vilkår for gyldige rettsavgjørelser.

8. Falsk anklage og falsk forklaring – Konklusjon

Oppsummeringsvis kan man slå fast følgende omkring garnsetting på 69/3: Karle Einarsen er kjent med; 1) Lundquists eksklusive fiskerett på 69/3; 2) at han (Einarsen) ikke har noen fiskerett på 69/3; 3) at ingen andre har noen fiskerett på 69/3; 4) at han ikke har noen avtale med og heller aldri har hatt avtaler om rett til fiske med noen av eierne av 69/3; 5) at konfiskasjonen av garna ikke er et tyveri men derimot en utøvelse av en fiskerett; 6) at anmeldelsen er en falsk anklage.

Oppsummeringsvis kan man slå fast følgende omkring garnsetting på 68/2: Karle Einarsen er kjent med; 1) *Gudfjellets* eiendomsgrenser beskrevet ovenfor; 2) eiendomsretten til *Gudfjellet*; 3) at rettsavgjørelser omkring den nevnte eiendommens grenser er bygget på svik og prosessbedrag; 4) at det påberopte rettsforliket av 12. mars 2002 er ugyldig; 5) brev av 27. mars 2007; 6) at konfiskasjonen av garna ikke er et tyveri men derimot en utøvelse av en eiendomsrett; 7) at hans anmeldelse er en falsk anklage; 8) at erstatningskravet fremmet i anmeldelsen er å anse som forsøk på bedrageri.

9. Knut Berger – falsk forklaring

Knut Bergers forklaring til politiet av 23. februar 2011 er, som nevnt ovenfor, falsk. Berger hevder at han er kjent med alle avtaler som er inngått mellom Van Severen og grunneierne. Berger er derved kjent med den eksklusive fiskeretten som tilligger 68/2 og at denne er utøvet av Lundquist, og håndhevet av Van Severen i omtrent 90 år. Til tross for denne kjennskap unnlater Berger bevisst å nevne disse forhold i sin forklaring for politiet.

Berger er videre kjent med at det ikke er inngått noen avtaler mellom Van Severen og Einarsen – eller andre. Berger er altså kjent med at Lundquist har fisket på eiendommen i tråd med fiskeretten samt at ingen andre har fisket eller har hatt lov å fiske der. Bergers forklaring synes – i likhet med Einarsens falske anklager – fremsatt i et forsøk på å få Lundquist siktet og felt for en straffbar handling. Handlingen er straffbar, jf strl § 168.

Avslutningsvis til dette punkt kan det nevnes at Bergers falske forklaring kan ha tilknytning til Namsskogan kommunes behandling av Bergers konsesjonssøknad¹⁴ (på vegne av Namdal Bruk AS) for overtakelse av halvparten av de eiendommene som Norske Skog i 2003 solgte til ekteparet Anne Ulvig og Anders Kiær. Alle enkeltteiger, deriblant de på Gudfjelløya, er gjennom inngåelse av kjøpekontrakt med Norske Skog ASA blitt kontraktfestet og låst for salg til lokale skogeiere. Dette – at Ulvik/Kiær hadde forpliktet seg til å selge alle enkeltteiger til lokale skogeiere – var også et vilkår for at Ulvig/Kiær i det hele tatt skulle få konsesjon. Faktum er derimot at Ulvig/Kiær og Ola Mæle i all hemmelighet hadde inngått en ulovlig avtale om å manipulere prisen på Norske Skogs eiendommer som var for salg, samt avtalt hvordan disse eiendommene, straks de var kjøpt, skulle fordeles dem imellom. Avtalen – som var hemmelig og hvis eksistens ble slått fast i Rt-2006-1585 – er i strid med både kjøpekontrakten mellom Norske Skog og Ulvig/Kiær så vel som med konsesjonen gitt av Namsskogan kommune 25. august 2004.

¹⁴ noe som vil kunne få direkte konsekvens for Bergers stilling som Daglig Leder i Namdal Bruk AS.

Faktum er at konsesjonsmyndighetene på straffbart vis ble manipulert til å gi konsesjon, etter at konsesjonssøker (Ulvig/Kiær) bevisst hadde hemmeligholdt realiteten; at halvparten av eiendommene gjennom en ulovlig avtale var blitt lovet bort til Ola Mæle, samt at ingen enkeltteiger skulle selges til lokale skogeiere. Det er helt klart at det aldri ville ha blitt gitt konsesjon dersom de faktiske omstendigheter hadde vært gjort kjent for konsesjonsgiver. Falsk forklaring for konsesjonsmyndigheten var hovedårsaken til at Ulvig/Kiær fikk konsesjon. Som kjent er falsk forklaring for offentlig myndighet en straffbar handling.

Bergers konsesjonssøknad av 1. juli 2010 bygger på og er en fortsettelse av de straffbare forhold nevnt like ovenfor, hvor Berger og/eller selskapet han representerer bevisst har holdt tilbake informasjon som, dersom denne informasjonen hadde blitt gjort kjent for konsesjonsmyndigheten, ville ha ført til avslag. Bl.a. har Berger – overfor konsesjonsmyndigheten – unnlatt å redegjøre for; 1) Ola Mæles straffbare handlinger i forbindelse med den hemmelige samarbeidsavtalen med Ulvig/Kiær om prisfiksing og overtakelse av Norske Skogs eiendommer i Nord-Trøndelag; 2) kjøpekontraktens vilkår om salg av enkeltteiger til lokale skogeiere; 3) hvordan konsesjonsmyndigheten (Namsskogan kommune, hvor han selv satt som ordfører) i 2004 ble ført bak lyset av Ulvig/Kiær; 4) at konsesjonsvilkårene gitt i den første konsesjonen fortsatt gjelder og følgelig setter en umiddelbar og definitiv stopper for en konsesjonsbehandling over de eiendommer som er bundet opp til kjøpekontrakten av 13. november 2003 og konsesjonsvilkårene gitt 25. august 2004.

Det har altså blitt avdekket en lang rekke straffbare handlinger i forbindelse med salget av Norske Skogs eiendommer i Nord-Trøndelag, hvor Berger har spilt en sentral rolle både som ansatt i Norske Skog, ordførerstilling i Namsskogan kommune under den første konsesjonsbehandlingen, og hans ansettelser hos Ulvig/Kiær og siden i Ola Mæles selskapsstruktur. Det er mot denne bakgrunn ikke usannsynlig at Bergers falske forklaring til politiet er gitt i den hensikt å få Lundquist felt for en straffbar handling og derigjennom søke å bremse eller endog stoppe Lundquist aktverdige arbeid med å få belyst hvordan et par finansmenn (sannsynligvis med lokal bistand) på straffbart vis har klart det kunststykke å tilvende seg eiendommer som i medhold av både kontrakt og konsesjon for lengst skulle ha vært solgt til lokale skogeiere, deriblant Lundquist selv.

10. Avsluttende kommentarer og utvidelse av anmeldelse

Avslutningsvis ønsker jeg å legge til at dersom Einarsen virkelig mente at han hadde noen rett til å fiske på eiendommen til Van Severen, og at Lundquists konfiskasjon av garna var et tyveri, vil jeg anta at han hadde anmeldt tyveriet samme dag – senest dagen etter – han oppdaget handlingen. Einarsen lot det gå hele 7 dager før han bestemte seg for å anmelde forholdet.

Anmeldelsen mot Karle Einarsen står ved lag og utvides – ved signatur¹⁵ på dette brev – til falsk anklage, jf strl § 168.

Daglig leder, Knut Berger, anmeldes – ved signatur¹⁶ på dette brev – for falsk forklaring.

Helt til slutt nevner jeg at Einarsens anmeldelser på ingen måte skal ses på som et (uheldig) utkomme av en eiendomstvist, og derigjennom antyde at slike uenigheter kan oppstå som følge av uklarheter omkring eiendomsforholdene. Eiendomsforholdene er for lengst avklart gjennom hjemmelsdokumentasjonen som ble fullstendig i og med at delings- og skyldsettingsforretningen av 22. september 1886 ble gjenfunnet i 2005. Einarsen og de andre eierpretendentene har vært kjent med de rettsstridige og straffbare forhold siden deres rettsforgjengere i 1903 i det skjulte iverksatte deling og omsetting av

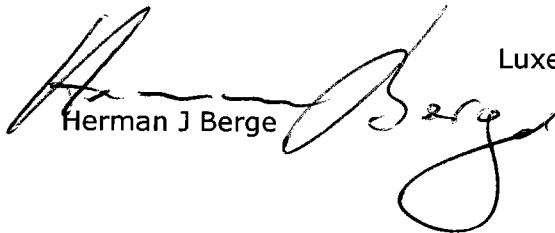
¹⁵ Dette brev går uten signatur fra fornærmede. Brev med fornærmedes signatur blir ettersendt.

¹⁶ Se note 15.

en eiendom som de nær 30 år tidligere hadde solgt. De fullbyrdede handlingene skal bedømmes som svikaktig dobbeltsalg, jf strl § 277.

Jeg ber om å bli holdt orientert om sakens utvikling.

Med hilsen

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Herman J Berge'. The signature is fluid and cursive, with a large loop at the end of the last name.

Luxembourg 9. juni 2011

Herman J Berge

Limingen juni 2011

Arild Lundquist

Terje Lundquist

HERMAN J BERGE
665, rue de Neudorf
L-2220-Luxembourg
Luxembourg

Phone : +352 43 12 65
Fax : +352 26 43 12 11

Nord-Trøndelag politidistrikt
Postboks 2620
7734 Steinkjer
Norway

Luxembourg 26. september 2011

Att : Jørgen Aunet
Ad : Anmeldelser av ulovlig fiske – Karle Einarsen
Sak nr : 11244964
Deres Referanser :
Vår Referanse :
Oversendelse : Fax og brev
Deres faks nr : +47 74 12 11 91
Antall sider : 3
Vedlegg : 1 (1 s)
Kopi :

Jeg viser til politiets faks av 22. september 2011 og har følgende bemerkninger:

Generelt

Som det fremgår av vedlagt fullmakt representerer jeg Arild og Terje Lundquist. Denne fullmakten – som er et gyldig dokument – ligger i saksmappen. Jeg har likevel valgt å vedlegge den igjen, dette da det synes som om politiet ikke har sett denne. Samtidig oppstår det da et spørsmål om hvorvidt mitt brev av 9. juli 2011 (anmeldelse m.v.) overhodet er lest av ansvarlig etterforsker eller påtaleansvarlig, hvilket jeg ber politiet om å avklare ved neste korrespondanse.

Saken som er henlagt ble anmeldt 7. september 2010 og er gitt anmeldelses nr. 11244964. En annen sak – Karle Einarsens anmeldelse av påstått tyveri av fiskegarn – som fremdeles synes å være under etterforskning, ble angivelig levert inn til politiet gjennom en telefonsamtale¹ 14. september 2010 og har fått anmeldelses nr. 11244961. Idet Einarsens anmeldelse er registrert før anmeldelsen fra Lundquist, ber jeg politiet om en redegjørelse over forholdet, jf påtaleinstruksen § 7-1, tredje ledd, første pkt.

Innsyn i dokumentlisten

Politiet har nektet innsyn basert på at jeg ikke er advokat og at politiet ikke kjenner bakgrunnen for min representasjon. Jeg kan ikke se at disse to argumentene har noen støtte i loven.

Politiet har videre vist til at det kan, med hjemmel i påtaleinstruksen § 4-2, tredje ledd, nekte utlån og gjennomsyn av dokumenter. Isolert sett er nok dette sikkert mulig, men

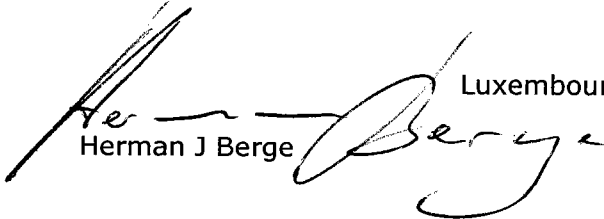
¹ Jeg nevner her at anmeldelsen ikke er blitt signert, jf påtaleinstruksen § 7-1, første ledd, i.f.

relevant er det ikke. Jeg har nemlig, slik det fremgår av mitt brev av 8. september 2011, begjært oversendt (en kopi/utskrift av) dokumentlisten. Det er altså ikke tale om utlån og gjennomsyn, og paragrafen kommer følgelig ikke til anvendelse.

Straffeprosessloven § 28, første ledd, gir fornærmede en rett til å kreve utskrift av rettsbøker og andre dokumenter i en straffesak som retten har avsluttet behandlingen av,² hvilket vil si at jeg, som Lundquists representant, har et krav på å få tilsendt dokumentet under de forutsetninger som er nevnt i § 28. Dette fremgår for øvrig også av påtaleinstruksen § 4-1.

Mot denne bakgrunn begjærer jeg igjen oversendt dokumentlisten i saken, jf strpl § 28, første ledd, litra a, og påtaleinstruksen § 4-1, første ledd, samtidig som jeg begjærer fristen for å klage til overordnet påtalemyndighet utsatt til tre uker etter det tidspunkt nødvendig innsyn er gitt.

Med vennlig hilsen

Luxembourg 26. september 2011
Herman J Berge

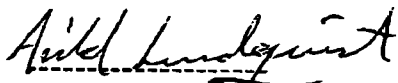
² Bestemmelsen er gitt tilsvarende anvendelse hvor saken er avgjort av påtalemyndigheten, f.eks. der saken er henlagt, jf Karnov, note 123 til strpl § 28.

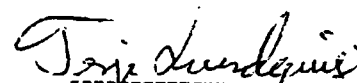
74335512 p. 1

- Fullmakt -

Undertegnede, Arild og Terje Lundquist, Gudfjelløya, 7898 Limingen, gir med dette Herman J Berge, 665, rue de Neudorf, L-2220 Luxembourg, fullmakt til å opptre på våre vegne under saksgangen for lensmannen i Lierne (anmeldelsesnummer 11244961 og 11244964), eller for andre påtaleinstanser i tilknytning til vår anmeldelse mot Karle Einarsen og hans anmeldelser mot oss.

Gudfjelløya, 08.06.2011

Arild Lundquist

Terje Lundquist

09-JUN-2011 00:28

74335512

S.01

**NORD-TRØNDELAG POLITIDISTRIKT
RETTS- OG PÅTALEENHET, NAMSOS**

Dok nr.: **01,01**

Postboks 220
7801 NAMSOS
Telefon 74 21 20 00
Telefax 74 21 20 02
11636745 D 6594/10-43/JAU004

K O P I

PÅTEGNINGSARK

**TERJE LUNDQUIST, F. 15.02.1958 - BEGJÆRING OM RANSAKING OG
UTLEVERINGSPÅLEGG**

Sendes med vedlegg Namdal tingrett, Postboks 25, 7801 NAMSOS, med begjæring om ransakingsbeslutning i medhold av straffeprosessloven § 197 første ledd, jf. § 192 første ledd hos:

Terje Lundquist, f. 15.02.1958
7894 LIMINGEN

?

idet det vises til siktelse av 14.10.2011, jf. dok. 06.

Kravet til skjellig grunn til mistanke:

Post a)

Det vises til anmeldelsen, inntatt som dok. 02,02. Vi oppfatter det slik at siktede og hans bror Arild Lundquist ikke har bestridt at de har tatt garnene. De bestrider på sin side at Karle Einarsen har rett til å fiske der garnene ble satt. Det vises til dok. 02,05 fra Herman J. Berge. Det bemerkes at Berge opptrer som en **form for juridisk rådgiver**. Han er etter det vi erfarer **ikke advokat** og det er også høyst tvilsomt om han har fullført sitt **jusstudium**, jf. et **søk på google**. Når det gjelder rettighetsforholdene til vannet vises det til uttalelsen fra Namdal Bruk AS, ved daglig leder Knut Berger, jf. dok. 02.08.

Ingen prøving av uttalelsen, jf eksempelvis strpl § 226, tredje ledd.

Post b)

Det vises til anmeldelsen inntatt som dok. 03,03. Her vises det til at siktede inngikk et rettsforlik om fiskeretten i Namdal tingrett 12. mars i 2002.

Post c)

Det vises til anmeldelsen fra Statens vegvesen inntatt som dok. 04,03.

Ransakingsbegjæringen gjelder bopel med tilhørende rom og boder og andre steder og rom vedkommende disponerer, som kontor, arbeidsplass, hytte, biler m.m.

Ransakingen gjennomføres for å sikre bevis/beslaglegge gjenstander som kan inndras eller utleveres.

Det begjæres samtidig om at det i medhold av straffeprosessloven §§ 203 og 204, jf. § 210 besluttes utlevering av oversikter over siktedes bankkonti, som viser inngående og utgående transaksjoner.

Beslag anses nødvendig for å sikre bevis.

Nord-Trøndelag politidistrikt, 16.10.2011

Jørgen Aunet
politiadvokat

K O P I

Ingen signatur

MOTTATT
07 NOV. 2011

Herman J. Berge
665, rue de Neudorf
L-2220-Luxembourg
LUXEMBOURG

Fax: 352 26 43 12 11 (~~sendes kun pr. faks~~)

Deres referanse

Vår referanse

Dato

Dok.nr.

11244961 O 6594/10-43 02.11.2011

09

Ad Arild og Terje Lundquist

Det vises til tidligere korrespondanse i anledning det vi oppfatter er Deres representasjon av Arild og Terje Lundquist.

Med bakgrunn i innholdet i de brevene vi har mottatt fra Dem har vi funnet grunn til undersøke nærmere om Deres person og representasjon i denne saken.

Ut fra medieomtale kan det se ut som at De også representerer Arild og Terje Lundquist i forhold til andre myndigheter og privatpersoner.

Vi oppfatter det slik at De verken er advokat eller registrert rettshjelper. For oss fremstår det også som uklart hvilken faglig bakgrunn De har for å opptre på vegne av Lundquist.

Domstolsloven kapittel 18 regulerer retten til å drive rettshjelpsvirksomhet. I domstolloven § 218 første ledd er det gitt en definisjon av hva som skal regnes som rettshjelp, fra bestemmelsen siteres: "med rettshjelpsvirksomhet menes ervervsmessig eller stadig yting av rettshjelp".

Korrespondansen i denne sak viser etter vårt syn at det er grunn til å mistenke at De driver ulovlig rettshjelpsvirksomhet.

I samråd med påtaleleder vil det bli vurdert å varsle Tilsynsrådet for Advokatvirksomhet om deres virksomhet.

I fortsettelsen vil vi utelukkende forholde oss til Arild og Terje Lundquist som siktet i saken. Hvis de engasjerer en advokat vil vi forholde oss til denne som forsvarer i saken.

Videre henvendelser fra Dem vil ikke bli besvart.

Kopi av dette brev går til Arild og Terje Lundquist til orientering.

JAU004

Retts- og påtaleenhet, Nansos, besøks- Abel Meyersgt 10

Post: Postboks 220, 7801 NANOS

Tel: 74 21 20 00 Faks: 74 21 20 02

E-post:

Med hilsen

Jørgen Aune
Jørgen Aune
politiadvokat

Bilag nr. 6

Arild Lundquist
Terje Lundquist
7898 Limingen

04.11.2011

Nord-Trøndelag politidistrikt
Postboks 2620
7734 Steinkjer

Att : Jørgen Aunet
Deres referanse : 11244961 O 6594/10-43
Deres faksnr. : 74 21 20 02
Kopi : Sigbjørn Bjerkem, Joar Kløvjan og Herman Berge.

RETTSOVERGREP OG ULOVLIG MAKTMISBRUK

Viser til Deres brev av 02.11.2011 til Herman Berge – med kopi til oss – hvor de tilkjenne gir at du ikke lengre vil forholde deg til vår jurist Herman Berge, men utelukkende til oss. Vi gjør oppmerksom på at vi har gitt Herman Berge fullmakt til å representere oss og derfor skal alle brev fra han bli vurdert som våre brev. På grunn av vår fullmakt til Berge er det ikke nødvendig for oss å signere brevene. Vi kan legge til at ingen brev blir sendt fra Herman Berge uten godkjenning fra oss.

Du setter spørsmålstegn til Berges faglige bakgrunn. Det er ikke nødvendig for politiet å bekymre seg for hans faglige bakgrunn, for vi er komfortabel med den juridiske hjelp Berge gir oss.

Vi kan likevel opplyse om at Herman Berge som student skrev en oppgave med tittelen "Rettsikkerhetsspørsmål belyst ved voldgift". Jusprofessor Carl August Fleischer mente kandidaten hadde dokumentert forholdene på en solid måte. Fleischer sensurerte hele oppgaven og ga toppkarakteren. Herman Berge påpekte uheldig opptreden og holdninger hos fremtredende personer, som høyesterettsadvokat Ole Lund, høyesterettsdommer Gunnar Aasland og professor Sjur Brækhus. Om disse tre personene uttalte professor Fleischer; "Disse peronene er ikke til å stole på i rettsikkerhetssammenheng". Professor Jo Hov nektet å sensurere de deler av oppgaven som omtalte disse juristene, men både Hov og Fleischer var enige i at Berge hadde bestått. Studie- og forskningsdirektør Torild Johansson ved Universitetet i Oslo uttalte til NTB; "*Det er svært uvanlig at sensorer nekter å sensurere en oppgave. Hun sier hun aldri har hørt om en tilsvarende sak, og at hun ikke kan se det er gjennomførbart bare å sensurere deler av oppgaven*".

Vi er også kjent med at høyesterettsadvokat Håkon Stang Lund uttalte at; *"Det som er galt med Berge, er at han går for langt i å forsvare sine klienter"*.

Politiet er kjent med at vi har rett til å velge den person vi ønsker til å forsvare oss. Vi er ikke forpliktet til å benytte advokat. I realiteten kan vi benytte hvem som helst, men som vi har dokumentert ovenfor har Herman Berge den nødvendige faglige kompetanse til å bistå oss. Vi vil påstå at han er blant de skarpeste juristene i Europa, og som politiet også er kjent med kan vi velge den juristen vi ønsker i Europa.

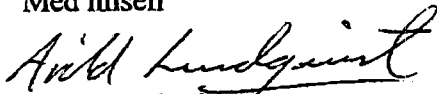
Du viser til medieomtale som opplyser at Berge også representerer oss i andre saker. Det er korrekt og han representerer oss i de saker vi ønsker.

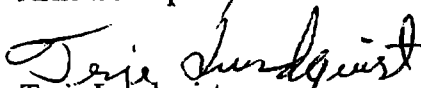
Vi finner det påfallende at brevhodet som skal dokumentere at brevet er sendt fra politiet er så kraftig nedtonet at det knapt er synlig, og dermed ikke blir synlig når man skanner brevet. Finner det også påfallende at underskriften er skrevet alene på eget ark, dette til tross for at det var god plass til å sette underskriften på første side.

Kravet om å ransake vårt hjem og alle andre bygninger på gården, og nå forsøket på å frata oss vår jurist, er et rettsovergrep og ulovlig maktmisbruk. Vi er kjent med at justisminister Knut Storberget forsøkte å instruere en bistansadvokat i en sak som er mye omtalt i media. Når det ikke er mulig å instruere vår jurist i Luxembourg, er det altså slike metoder politiet benytter for å kunne fortsette overgrepene.

Vi gjør med dette klart at alle brev fra Herman Berge skal betraktes som våre brev. Dette gjelder alle brev og anmeldelser til nå og heretter.

Med hilsen

Arild Lundquist

Terje Lundquist

BARANYI & BERGE INTERNATIONAL CONSULTING LTD
Private Mail Bag # 50
Nuku'alofa
Tonga

Phone : +676 86 24 134
Fax : +1 877 8050 913
E-mail : herman.berge@bbi-consultants.com

Spesialenheten for politisaker
Postboks 93
23010 Hamar

Nuku'alofa 7. oktober 2014

Att : Rette vedkommende
Ad : Anmeldelse – Ulovlig forfølgelse / korrupsjon
Saksnummer : 12426924
Deres referanse : 12426924 4516/13-43
Vår referanse :
Post : E-post og faks (post@spesialenheten.no)
Deres faksnummer : +47 62 55 61 01
Antall sider : 4
Vedlegg :

A N M E L D E L S E

Jeg viser til Nord-Trøndelag politidistrikts varsel om beramning av hovedforhandling på grunnlag av ikke vedtatte forelegg, datert 25. september 2014, og vedlagt her som Bilag nr. 1. "Politimesteren" er fullstendig klar over at hans underordnede også tidligere har forsøkt seg på å straffeforfølge brødrene Lundquist, også den gang på oppdrag fra Karle Einarsen, dog uten å lykkes. Det er nå på høy tid at det blir reagert strengt mot de vennetjenestene som blir utført til fordel for Karle Einarsen, og på Lundquists bekostning.

1. BESLAG AV TYVFISKEUTSTYR 1997/1998 – UHJEMLET UTSTEDELSE AV FORELEGG

16 av Karle Einarsens garn ble beslaglagt av Lundquist ved to tidligere anledninger; henholdsvis i oktober 1997 og i august 1998. Straks etter det første beslaget, henvendte advokat Olav Sundet seg til Einarsen og gjorde han oppmerksom på at garn som måtte bli satt ved Gudfjellet ville bli beslaglagt. Garnene var satt på Lundquists eiendom/fiskerett ved Gudfjellet. Beslagleggelsene ble *anmeldt* av Karle Einarsen – dette til tross for at han var klar over at handlingene var rettmessige – antakeligvis som tyveri. 24. august 1998 utstedte politiet forelegg med samme hjemmel som nå sist, 19. juni 2014, nemlig strl § 392. Lundquist nektet naturlig nok å vedta forelegget. Politiet gjennomgikk derfor saken på ny, med det utfall at begge forholdene, den 21. juni 1999, ble henlagt idet "*...intet straffbart forhold anses bevist.*" Realiteten den gang som i dag

Re: Anmeldelse; Prytz, Sand, m.fl

07.10.2014

1 of 4

BBI-CONSULTING LTD
Company No: 9005502
Business licence: 1416
TIN: 503936

var at Einarsen hadde plassert garna sine på arealer som dekkes av Lundquists fiskerett, og følgelig hadde han ingen grunn til å anmelde det lovlige beslaget. Tvert imot skulle anmeldelsen ha vært behandlet som falsk anklage, jf strl § 168.

På et eller annet senere tidspunkt har Karle Einarsen henvendt seg til politiet¹ i den hensikt å få politiet til å beslaglegge og deretter tilbakelevere garnene (uten lovlig hjemmel for et slikt beslag vil vi stå overfor misbruk av makt og ulovlig påvirkning av offentlig tjenestemann).

Påtalemyndigheten hev seg ukritisk på Einarsens nye forslag, hvilket hans venner i politiet må ha oppfattet som en meget lovende idé. Ved politiets beslutning av 23. februar 2000 ble Lundquist informert om at garnene ikke tilhørte dem, og at de ikke hadde noen lovlig adgang til å beholde garnene. Lundquist ble gitt en frist på ca to uker til å levere garnene til politiet. Dersom Lundquist skulle nekte å utlevere garnene, varslet politiet at det ville bli utstedt nye forelegg, denne gang for overtredelse av strl § 393 – *"...for rettsstridig å forføye over en løsøregjenstand som tilhører en annen..."* samt at garnene ville bli gjenstand for inndragning.

Lundquist klaget over forelegget. Statsadvokaten fant derimot at klagen var uhjemlet. I Statsadvokatens påtegnning av 12. juli 2000 ble politiet informert om at de måtte bringe beslutningen inn for retten dersom Lundquist ikke aksepterte pålegget om å utlevere garnene. Statsadvokaten mente videre at Lundquist var forpliktet til å etterkomme politiets pålegg.

26. juli 2000 besluttet Namdal politidistrikt at det skulle foretas beslag i de 16 garnene. Politidistriktet viste til statsadvokatens påtegnning / avgjørelse av 12. juli 2000. Beslaget ble foretatt 3. august 2000. Lundquist klaget beslaget inn for Namdal forhørsrett. 5. september 2000 avsa forhørsretten kjennelse i tråd med politiets beslutning, og politiets ulovlige beslag av Lundquists lovlige beslag ble altså opprettholdt.

Lundquist påkjærte kjennelsen til Frostating lagmannsrett som i sin kjennelse av 12. januar 2001 opphevet forhørsrettens kjennelse. Lagmannsretten vurderte først hvorvidt tilegnelsen, besittelsen (strl § 392) eller eventuelt forføyning (strl § 393) av garnene var å anse som straffbar handling. Til dette slo lagmannsretten fast, etter å ha vist til en identisk sak i Rt-1953-181, at det ikke var *"...skjellig grunn til mistanke om straffbar handling."* Dette gjelder også for alle senere beslag Lundquist har foretatt mht Karle Einarsens tyvfiskeutstyr.

Deretter tok lagmannsretten opp spørsmålet om politiets beslag likevel kunne opprettholdes på annet rettslig grunnlag, samt om garnene kunne utleveres til "fornærmede". I denne vurderingen fant lagmannsretten at utleveringsbestemmelsene i strpl § 214, annet ledd, forutsetter at politiets beslag var lovlig. Dersom politiet ikke hadde lovlig adgang til å beslaglegge garnene – hvilket var tilfellet i den saken – hadde politiet heller ikke hjemmel til å beholde garnene eller levere dem til fornærmede.

Etter å ha vurdert sakens faktiske og rettslige sider – som i prinsippet er identisk med herværende sak – fant lagmannsretten at politiet ikke hadde noen rett til å beholde garnene samt at politiet var forpliktet til å levere garnene tilbake til Lundquists beslag. Situasjonen har ikke endret seg siden den gang.

¹ I realiteten; til sønnen av hans eget søskenbarn, Stein Erik Granli, noe jeg kommer tilbake til nedenfor

2. BESLAG AV TYVFISKEUTSTYR 2013 – UHJEMLET UTSTEDELSE AV FORELEGG

8. august 2013 beslagla Lundquist tre garnlenker som var satt ut av Karle Einarsen, dette i forbindelse med hans ulovlige fiskerivirksomhet på Lundquists eksklusive fiskerett (utenfor gnr. 69, bnr. 3). Det er ikke her nødvendig å gå dypere inn i materien enn å nevne at Karle Einarsen igjen anmeldte det lovlige beslaget, at politiet henla Lundquists anmeldelsen (uten etterforskning), samt at politiet forfulgte Einarsens anmeldelse (også dette åpenbart uten etterforskning), hvilket altså endte med de ulovlige forelegg utstedt 19. juni 2014.

3. KONKLUSJON

Etter dette står det som klart at utstedelsen av forelegg av 19. juni 2014 samt oversendelsen av tiltalebeslutning til Namdal tingrett, er – i likhet med utstedelsen av forelegg 24. august 1998 – blitt utarbeidet og deretter fremmet mot bedre viten.

Nord-Trøndelag politidistrikts; **1)** henleggelse av rettmessige anmeldelser fra mine klienter;² **2)** straffeforfølgelse mot mine klienter basert på Karle Einarsens falske anmeldelser; **3)** ulovlig utstedelse av åpenbart grunnløse forelegg, samt **4)** oversendelse av grunnløse tiltalebeslutninger hvor det forhold som det er utstedt forelegg for ikke er straffbart, dokumenterer i seg selv alvorlige rettsovergrep, samt vellykket påvirkning av statlige tjenestemenn, jf strl § 276a, evt. § 276c.

Endelig nevner jeg at det i realiteten ikke er noe forskjell mellom grunnlaget for politiets forelegg i 1998 og det endelikt sakene fikk den gangen, og de siste forelegg av 19. juni 2014, bortsett da fra at garnene denne gang er satt på en annen av Lundquists eksklusive fiskeretter. At Lundquist har eneretten til fiske på gnr. 69, bnr. 3, er behørig beskrevet og dokumentert i vårt brev av 9. juni 2011 til lensmann Joar Magelssen Kløvjan, et brev jeg forutsetter at Nord-Trøndelag politidistrikt har i sin besittelse, jf vårt brev til politidistriktet av 4. november 2013.

4. HABILITET

Mht habiliteten til etterforskerne og de involverte påtalejuristene, nevner jeg at det var Stein Erik Granli fra lensmannskontoret i Grong som i august 2000 foretok det rettsstridige beslaget hos Lundquist, og som siden – gjennom kjennelsen – ble instruert til å levere garnene tilbake. I lys av lagmannsrettens kjennelse av 12. januar 2001, samt underliggende dokumenter, burde det ikke være tvil om at også Nord-Trøndelag politidistrikt er godt kjent med både de faktiske så vel som de rettslige sider av saken.

Lensmann Stein Erik Granli er regionleder for Region Nord (altså; hele Namdalen). Idet det er Granli og/eller etterforskere under ham som i samarbeid med påtalejuristene, Jørgen Aunet og Amund Sand, har fremmet begjæringen, må begjæringen anses ugyldig som følge av inhabilitet, jf Granlis personlige interesse i saken og tidligere straffbare handlinger. Påtaleinstruksens § 2-6, fjerde ledd, kommer ikke til anvendelse. Inhabiliteten styrkes for øvrig ved at Granlis far er søskenbarn av Karle Einarsen, den såkalte fornærmede. Det foreligger åpenbart inhabilitet, jf påtaleinstruksen § 2-5, og saken bør således administreres fra et annet påtaledistrikt. Her minner jeg samtidig om tidligere brev hvor det er dokumentert at politimesteren i Nord-Trøndelag politidistrikt ikke besitter gyldig embete.

* * *

Vi ber med dette om at saken blir etterforsket og at de politi-, påtale- og andre offentlige tjenestemenn som er involvert i denne korrupsjonssaken blir straffeforfulgt og idømt

² Det medfører straffansvar å ikke forfølge en straffbar handling, jf strl § 118, første ledd.

maksimalstraff, dette for å hindre at noe slikt noen gang skal kunne skje igjen. Endelig forutsettes det at Spesialenheten bidrar til å få nullet ut de ulovlig utstedte forelegg, og at den straffbare forfølgelsen av mine klienter opphører umiddelbart.

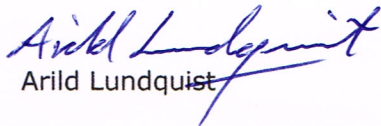
Med hilsen

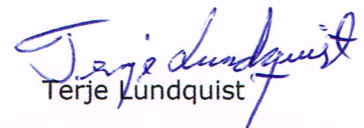
Nuku'alofa 7. oktober 2014

Herman J Berge

Gudfjelløya 7. oktober 2014

Arild Lundquist

Terje Lundquist

Arild Lundquist
7898 LIMINGEN

<i>Deres referanse</i>	<i>Vår referanse</i>	<i>Dato</i>	<i>Dok.nr.</i>
	12426924 4516/13-43	25.09.2014	17

Berammelse av hovedforhandling på grunnlag av ikke vedtatt forelegg

De underrettes herved om at saken vil bli oversendt Namdal tingrett med anmodning om berammelse av hovedforhandling.

I medhold av straffeprosessloven § 267 kan De få gjøre Dem kjent med sakens dokumenter. Dokumentene kan etter avtale fremlegges for gjennomsyn hos politiet.

Dersom De ønsker å føre andre bevis enn de som fremgår av bevisoppgaven, oppfordres De innen 3 -tre- dager å gi beskjed om dette. Når fristen er utløpt, vil saken bli oversendt domstolen.

Politiet vil normalt i slike saker legge ned påstand om at tiltalte blir ilagt saksomkostninger.

Hovedforhandling i saken kan påregnes frafalt dersom forelegget vedtas i god tid før rettsmøtet.

Med hilsen

Marit Hals
konsulent

Vedlegg: bevisoppgave

POLITIMESTEREN I NORD-TRØNDELAG

Bevisoppgave

til Namdal tingrett i straffesak:
Påtalemyndigheten mot Terje Lundquist, f. 15.02.1958, m.fl.

I Vitner:

	Dok.nr.	Oppmøtetid	Merknad
1. Karle Einarsen 7894 LIMINGEN		Dag 1, 10.45	
2. Knut Berger Trones Gård, 7892 TRONES		Dag 1, 12.00	

II Dokumenter:

- ~~1. Kart over Gudfjeløya m/påtegning fra fornærmede, jf. dok. 07~~
- Erstatningskrav fra fornærmede Karle Einarsen, jf. dok. 08
- Påtegning fra statsadvokat, kopi fra sak 11636745, jf. dok. 11

Det tas forbehold om ytterligere bevisføring.

Nord-Trøndelag politidistrikt, 15. juli 2014

Amund Sand
politiadvokat

Terje Lundquist
7894 LIMINGEN

<i>Deres referanse</i>	<i>Vår referanse</i>	<i>Dato</i>	<i>Dok.nr.</i>
	12426924 4516/13-43	25.09.2014	18

Berammelse av hovedforhandling på grunnlag av ikke vedtatt forelegg

De underrettes herved om at saken vil bli oversendt Namdal tingrett med anmodning om berammelse av hovedforhandling.

I medhold av straffeprosessloven § 267 kan De få gjøre Dem kjent med sakens dokumenter. Dokumentene kan etter avtale fremlegges for gjennomsyn hos politiet.

Dersom De ønsker å føre andre bevis enn de som fremgår av bevisoppgaven, oppfordres De innen 3 -tre- dager å gi beskjed om dette. Når fristen er utløpt, vil saken bli oversendt domstolen.

Politiet vil normalt i slike saker legge ned påstand om at tiltalte blir ilagt saksomkostninger.

Hovedforhandling i saken kan påregnes frafalt dersom forelegget vedtas i god tid før rettsmøtet.

Med hilsen

Amund Sand
politiadvokat

Vedlegg: bevisoppgave

MHA028

Nord-Trøndelag politidistrikt

Retts- og påtaleenhet, Namsos, besøk:
Post: 7734 STEINKJER
Tel: 74 12 10 00 Faks: 74 12 10 25
E-post:

POLITIMESTEREN I NORD-TRØNDELAG

Bevisoppgave

til Namdal tingrett i straffesak:
Påtalemyndigheten mot Terje Lundquist, f. 15.02.1958, m.fl.

I Vitner:

	Dok.nr.	Oppmøtetid	Merknad
1. Karle Einarsen 7894 LIMINGEN		Dag 1, 10.45	
2. Knut Berger Trones Gård, 7892 TRONES		Dag 1, 12.00	

II Dokumenter:

- ~~1. Kart over Gudfjelløya m/påtegning fra fornærmede, jf. dok. 07~~
- Erstatningskrav fra fornærmede Karle Einarsen, jf. dok. 08
- Påtegning fra statsadvokat, kopi fra sak 11636745, jf. dok. 11

Det tas forbehold om ytterligere bevisføring.

Nord-Trøndelag politidistrikt, 15. juli 2014

Amund Sand
politiadvokat

 Mottatt 23/7 - 15
BBI Consulting - Herman J Berge

 Mail box 50
 Nuku`alofa
 TONGA

NORD-TRØNDELAG POLICE DISTRICT

Deres referanse:

 Vår referanse:
 201300935-7 681

 Sted, Dato
 Steinkjer, 01.07.2015

Nettopp!

ANG DERES HENVENDELSER AV 04.11.2013 OG 25.11.2013

Henvendelsene synes å angå fiskerettigheter i fjellområder i Lierne kommune.

Det er vanskelig å forstå hva De egentlig henvender Dem til oss om.

Dersom De har noen tvist om fiskerettigheter må disse løses ved sivilt søksmål eller sivil tvisteløsning.

Politiet kan dessverre ikke hjelpe dem med dette.

Med hilsen

John Bjøraas
 politiinspektør

Dokumentet er elektronisk godkjent uten signatur.

 Bekreftelse på at det aldri
 eksisterte noe grunnlag for
 å straffeforfølge Lundquist

 Absurd uttalelse! Det var politiet
 som etterspurte dokumentasjon
 på fiskerett, og det fikk de i vårt
 svar av 041113

Nord-Trøndelag politidistrikt

 Retts- og påtaleenheten
 Post: Postboks 2620, 7734 STEINKJER
 Besøk: Strandveien 38

 Tlf: 74 12 10 00
 Faks: 74 12 10 25
 E-post: post.nord-
 trondelag@politiet.no

 Org. nr.: 983 998 704
 Giro: 7694.05.11492
 www.politi.no

BARANYI & BERGE INTERNATIONAL CONSULTING LTD
Private Mail Bag # 50
Nuku'alofa
Tonga

Phone : +676 86 24 134
Fax : +64 93 55 03 01
E-mail : herman.berge@bbi-consultants.com

Nord-Trøndelag politidistrikt
Postboks 2620
7734 Steinkjer
Norway

Nuku'alofa 4. november 2013

Att : Politimesteren
Ad : Anmeldelser og misbruk av offentlig myndighet
Anm.nummer : 12427021 – Tyvfiske
Deres referanse :
Vår referanse :
Post : E-post (post.nord-trondelag@politiet.no)
Deres faksnummer : +47 74 12 11 91
Antall sider : 2
Vedlegg :
Kopi : Brødrene Lundquist

Jeg viser til Hans-Petter Gjertsås brev av 091013 hvor han etterspør "...dokumentasjon på at Brødrene Lundquist har en eksklusiv (sic) fiskerett på nevnte eiendom."

Lundquists eiendomsrett, herunder eksklusive fiskerett tilhørende Gudfjellet, er presist redegjort for i vårt brev av 090611 til lensmann Joar Kløvjan. Brevet, som er også kjent for Gjertsås, ble dekket over og unndratt rettslig behandling dette i forbindelse med politiets forsøk på å få gjennomført en ulovlig ransakingsforretning på Gudfjellet høsten 2011, jf sak 11-165419ENE-NAMD og 11-165203ENE-NAMD. En gjentakelse av hva som i dette brevet er redegjort for vil være unødvendig tidsspille. Mot denne bakgrunn oppfordrer jeg politiet til å lese brevet, dets vedlegg og dets presise henvisninger til vedleggene.

Utover dette viser jeg spesielt til våre brev av 090611, 260911 021111, 200112, 260713 som alle står ubesvart og ubehandlet. Politidistriktets bevisste unnlattelse i å handle i saken, og i å besvare våre henvendelser, gir sterke signaler om korrupsjon i politiet, spesielt når man ser hen til formålet med politiets virksomhet:

"Målet med politiets virksomhet er å opprettholde den offentlige orden og sikkerhet, forfølge lovbrudd og utføre andre oppgaver fastsatt etter lov eller sedvane."¹

La meg i denne forbindelse også få gjengi enkelte av politiets oppgaver, nedfelt i politiinstruksens § 2-2:

"Politiet skal:

¹ Politiinstruksens formålsparagraf; § 2-1, første ledd,

1. Forebygge og motvirke kriminalitet og andre forstyrrelser av den alminnelige orden og sikkerhet.
2. Beskytte person, eiendom og all lovlig virksomhet, opprettholde og gjenopprette den offentlige ro og orden, og enten alene eller sammen med andre offentlige myndigheter verne mot alt som truer den alminnelige sikkerhet og trygghet i samfunnet.
3. Forfølge straffbare forhold i samsvar med reglene gitt i eller i medhold av straffeprosessloven og påtaleinstruksen.
4. Yte publikum hjelp og service i nødstilfelle og andre akutte situasjoner, i lovbestemte tilfelle, og ellers når forholdene for øvrig tilsier at bistand er påkrevet."

Det hører derved med til Politimesterens embetsplikter å sørge for at vedkommendes egen organisasjon, samt de underliggende etater forebygger og motvirker kriminalitet, beskytter person, eiendom og lovlig virksomhet, forfølger straffbare forhold i samsvar med lov, samt yter publikum nødvendig hjelp og veiledning.

Mot denne bakgrunn er det ikke forenelig med de nevnte formål og oppgaver at politiets tjenestemenn på det nærmeste gjør det motsatte av hva politiinstruksen foreskriver og misbruker sin stilling slik bl.a. Jørgen Aunet, Stein Erik Granli og Hans-Petter Gjertsås har gjort, og jeg viser da til mine brev til politiet nevnt ovenfor, samt brev av 220213 og 030413. Jeg ser i denne omgang ingen grunn for å redegjøre eller dokumentere politiets grove uforstand ytterligere.

Habilitet

Det er reist habilitetsinnsigelse mot politiet i distriktet, og jeg viser da til anmeldelsen av 080813 samt vårt brev av 220213. Habilitetsspørsmålet – som frem til i dag er dekket over av politiet, og derved er unndratt rettslig (overordnet) behandling, jf påtaleinstr § 2-6, første ledd, annet pkt., samt samme bestemmelses tredje ledd – skal avgjøres før videre saksbehandling. Det følger av påtaleinstr § 2-6, fjerde ledd, at Hans-Petter Gjertsås tas av saken inntil spørsmålet er avgjort.

Avslutningsvis gjentar jeg vårt krav om respons på tidligere henvendelser.

Med hilsen

Nuku'alofa 4. november 2013

Herman J Berge

BARANYI & BERGE INTERNATIONAL CONSULTING LTD
Private Mail Bag # 50
Nuku'alofa
Tonga

Phone : +676 86 24 134
Fax : +64 93 55 03 01
E-mail : herman.berge@bbi-consultants.com

Nord-Trøndelag politidistrikt
Postboks 2620
7734 Steinkjer
Norway

Nuku'alofa 25. november 2013

Att : Politimesteren
Ad : Anmeldelser og misbruk av offentlig myndighet
Anm.nummer : 12426924 / 12427021 – Tyvfiske (Karle Einarsen & Namdal Bruk)
Deres referanse :
Vår referanse :
Post : E-post (post.nord-trondelag@politiet.no)
Deres faksnummer : +47 74 12 11 91
Antall sider : 1
Kopi : Brødrene Lundquist; justisministeren

Jeg viser til Hans-Petter Gjertsås' brev av 091013 hvor han etterspør "...dokumentasjon på at Brødrene Lundquist har en eksklusiv (sic) fiskerett på nevnte eiendom", hans "innkalling til avhør" av 011113, samt til den rekke av våre henvendelser de siste år som fremdeles står ubehandlet, herunder vår redegjørelse av 041113.

Karle Einarsen påvirkningskraft lokalt, deriblant i politiet, synes å stå sterkere enn loven. I lys av den etterforskning (og spesielt mangel av sådan) som er foretatt de senere år, og de ulovlige metoder som politiet har benyttet for å forpurre anmeldelser og dekke over straffbare forhold, fremstår det som rimelig åpenbart at Nord-Trøndelag politidistrikt ikke har til hensikt å behandle disse sakene i medhold av lov, hvilket ikke bare er lovstridig, men som også bidrar sterkt til at det, også allment, opparbeides en fullstendig tillitssvikt til politiet.

Vi har reagert sterkt på politiets holdning og metoder, til ingen nytte, og viser i den forbindelse til våre tidligere henvendelser, sist vårt brev av 041113. Mot denne bakgrunn anmoder vi politidistriktet om å umiddelbart legge til rette for at sakene, hvor Lundquist er involvert, overføres til habilt politidistrikt, slik at disse forhold endelig kan bli gjenstand for en reell prøving.

Dersom politiet fremdeles skulle mene at man ikke behøver å svare på våre henvendelser, og at saksbehandling og etterforskning fortsatt skal følge et ensporet system med enveis kommunikasjon, anmoder jeg politimesteren om å redegjøre presist for dette uholdbare og grunnlovsstridige syn, til justisministeren – med kopi til oss.

Med hilsen

Nuku'alofa 25. november 2013

Herman J Berge

POLITIET

Arild og Terje Lundquist

7898 Limingen

Deres referanse

Vår referanse

Dato

12427021

09.10.2013

Dokumentasjon

Viser til deres anmeldelse fra 8.august 2013 hvor Karle Einarsen og Knut Berger anmeldes for ulovlig fiske.

I anmeldelsen står det skrevet "De anmeldte har krenket brødrene Lundquist rett, dette ved å sette garn i et område som er underlagt brødrene Lundquists eksklusive fiskerett."

Videre står det: "Brødrene Lundquist har, som indikert overnfor, en eksklusiv fiskerett på Norske Skogs eiendom gnr. 69 bnr. 3 på Gudfelleya."

Ønsker med dette brevet å be om dokumentasjon på at Brødrene Lundquist har en eksklusiv fiskerett på nevnte eiendom.

Ønsker at dette kan dokumenteres uten henvisninger til tidligere anmeldelser eller brev/korrespondanse fra dere, eller deres representant Herman J Berge.

Hvis dere sender over mye materiale som dokumentasjon, ber jeg om at det beskrives hvor i materialet (sidetall, avsnitt etc) man finner det som er interessant.

Med hilsen

Hans-Petter Gjertsås

Hans-Petter Gjertsås

Etterforskningsleder

Indre Namdal

Nord-Trøndelag politidistrikt

Epost: hans.petter.gjertsas@politiet.no

Vedkommende orker altså ikke å sette seg inn i saken.

Nord-Trøndelag politidistrikt

Vi besvarte denne henvendelsen i brev av 4. og 25. november 2013. 1 1/2 år senere, 1. juli 2015 besvarer politiet vår besvarelse, med at de ikke forstår hvorfor vi har henvendt oss til politiet.

Dette siste brevet er et enestående bevis på at enkeltpersoner i politiet har drevet etterforskning på egen hånd, i skjul av intern kontroll. Brevet er inkriminerende for Aunet og Sand.